

Erlend Lu

Mirni dani u Miksing Partu

bojana888

*Let us pretend that my mind is a taxi...
and suddenly you are riding in it.*

Richard Brautigan¹

¹ „Hajde da se pretvaramo da je moj um taksi...
i, iznenada, ti se voziš njime.” Ričard Brotigan

(Za vreme rada na ovoj knjizi povređen je, nažalost, jedan mali pas, ali je relativno brzo dobio terapiju i sad je manje-više dobro.)

Dear Angela & Helmut Bader

We are a family with three kids (5, 8 and 14 years) who are planning a holiday in Garmisch-Partenkirchen, and we saw your holiday house on the internet. We plan to arrive on the 30th of June and would like to stay until the First of August. Is the house available in this period (or close to it) and what is the price? We are looking forward to your answer.

Yours sincerely

Nina Telemann, with family²

² Dragi Angela i Helmut Bader,

Mi smo porodica s troje dece (5, 8 i 14 godina), planiramo odmor u Garmiř-Partenkirhenu i na internetu smo videli vašu kuću za odmor. Nameravamo da dođemo 30. juna i želeli bismo da ostanemo do 1. avgusta. Da li je kuća slobodna u tom periodu (ili bar približno u to vreme) i koja je cena? S nestrpljenjem očekujemo vaš odgovor.

Srdačan pozdrav,

Nina Telemann, s porodicom

Hello Telemann available yes the price 65 Euro pro night, the children for free I know your Imail unfortunately do not read backwards to write it me please on English Yours sincerely Fam. Bader³

3 Pozdrav Telemann na raspolaganju da cena 65 evra po noći, deca besplatno Znam tvoja Imail nažalost ne čita, unazad da piše na engleskom mi molim vas. Srdačan pozdrav Fam. Bader

Hello Fam Bader. We did not totally understand your last e-mail, but we are interested in renting the house. How should we pay you?

Nina Telemann⁴

⁴ Pozdrav Fam Bader. Nismo baš najbolje razumeli vaš prošli imejl, ali smo zainteresovani da iznajmimo kuću. Kako da vam uplatimo?
Nina Teleman

Hello Fam. Thank you for your Imail It makes us happy you by 1. july to remain wants. Our address reads Helmut and Angela Bader Ludwigstrasse 5, Mixing Part. Our bank account: District savings bank mixing part churches Big Byladem 1 gap iban/de xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. We are pleased also you and wish you up to then a beautiful time. Fam. Bader.⁵

⁵ Pozdrav Fam. Hvala vam na Imail To nas čini srečnom za 1. jul ostati želi. Naša adresa glasi Helmut i Angela Bader Ludwigstrasse 5, Miksing Part. Naš žiro račun: Područje štedionice miksing part crkve Big Byladem 1 jaz iban/de xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Zadovoljni smo i vi i želimo vam do tada lepo vreme. Fam. Bader.

Hello again. We have now paid the deposit. The payment was made from my husband's account. His name is Telemann. We and our children are looking forward to staying in your house. Do we go straight to the house or should we contact you somewhere else? We are not sure yet about what time we will arrive on first of July, but if you need to know you could perhaps give us a phone number so that we can send you an SMS or call you.

Nina Telemann⁶

⁶ Pozdrav još jednom. Uplatili smo depozit. Uplata je izvršena sa računa mog muža. On se zove Teleman. Naša deca i mi radujemo se boravku u vašoj kući. Da li da dođemo pravo do kuće, ili da vas potražimo negde drugde? Još nismo sigurni kad ćemo tačno stići prvog jula, ali ako vam je potrebno da znate, možda biste mogli da nam date broj telefona tako da možemo da vam pošaljemo SMS ili da vas pozovemo.
Nina Teleman

Hello Fam. Telemann. Thank you for your Imail They come on Wednesday to us to mixing part. They can drive directly to the holiday house, we live directly beside it. Here they can get the keys. Can they say to us approx. In mix will arrive? None should be at home, call the Handynr. xxxxxxxxxxxxxx. we look forward to you. Large Fam. Bader.⁷

⁷ Zdravo Fam. Teleman. Hvala na Imail da Oni dolazite u sreu na nama da miksing part. Oni možete direktno vožnje do kuća za odmor, mi živimo pored vrata. Ovde Oni možete dobiti ključeve. Može Oni reći kada nas cca. u miks će doći? Niko ne bi trebalo biti kod kuće, pozovite mobilni telefon xxxxxxxxxxxxxx. radujemo na vas. Veliki Fam. Bader.

Je l' moraš da pušiš unutra?

Moram.

Ali napolju je tako lepo.

Draga moja, možda ti o tome nisi razmišljala, ali, došli smo ponovo na odmor u Nemačku, koju ti obožavaš a ja ne obožavam - i, ovog puta si nas još povrh svega dovela u samu kolevku nacizma; dogovor je bio da, zauzvrat, mogu da pušim gde hoću.

Osim u kolima.

Da, osim u kolima. Ali sad nismo u kolima.

Ne znam da li će se Baderovima svidati što pušiš u kući.

Misliš na Veliki Fam. Bader?

Prestani. Sigurno su napisali Grüss, što znači srdačan pozdrav, a program za prevođenje je to preveo kao Veliki, ali porodica nije velika, samo ih je dvoje, a i, inače, čini mi se da njoj teško pada što nemaju dece.

Na osnovu čega si to zaključila?

To se primeti.

Ja mislim da je to baš dobro. Kakav užas: Zamisli kako je odrastati u Miksing Partu.

Grad se ne zove Miksing Part. Hoćeš li već jednom prestati da ismevaš taj program za prevođenje?

Tebi nije malo smešno što Baderovi ne znaju ni reč engleskog?

Nije.

Ni malkice?

Ne.

Nije ti smešno čak ni to što ne reaguju kad program Garliš-Partenkirhen pretvori u Miksing Part Crkve?

Ne. I zaista strahovito preteruješ kad ovo mesto nazivaš kolevkom nacizma.

Slažem se da jeste malo preterano. Ali nije ni sasvim pogrešno.

Nijedan današnji Nemač nije odgovoran za ono što se onda dogodilo.

Ma naravno.

Jesi li planirao da pušiš i kad deca uđu u kuću?

U principu jesam.

Nina Teleman. 43 godine. Nastavnica norveškog u srednjoj školi. Kratkovidna. Stakla su joj debela četiri centimetra. Dobro, ne baš četiri. Jedan. Ali i to je dosta.

Brur Teleman. 42 godine. Dramaturg u Nacionalnom pozorištu. Sanja da jednog dana i sam napiše dramu. Jednu vraški dobru dramu. Koja će sve postaviti na mesto. Ima odličan vid. Problemi sa alkoholom? Neeeee. Ne ozbiljni.

Misliš da je Miksing Part jedno od onih mesta u kojima ljudi svoju ili tuđu decu zatvore u podrum na dvadeset i četiri godine i siluju ih tri hiljade puta?

Prestani.

Ali, je l' misliš?

Dosta.

Bože, pa samo razgovaramo.

Nije.

Misliš da smo izvan epicentra takvih aktivnosti?

Mislim.

Dakle, tako nešto se ovde ne događa?

Ne verujem.

Znači možemo da pustimo decu da trčkaraju naokolo bez nadzora?

Mislim da možemo.

Odlično.

Mixing Part will tear us apart.

Šta si rekao?

Ništa.

Čula sam da si nešto rekao.

Ako baš moraš da znaš, sedeo sam sam, ili sam bar tako mislio, i pevušio neku staru pesmu, a onda sam, nesvesno, jednu reč refrena zamenio sa Miksing Part, i to je sve.

U redu.

Inače, prilično često mi se učini da sam sam, a onda se ispostavi da si ti tu. Ti si tiha osoba.

I ti si.

Misliš da smo i ti i ja tihe osobe?

Da.

Jesi li kupila crno vino?

U kuhinji je.

Ali, draga moja, to je nemačko vino.

Ne volim da me zoveš draga moja.

Mislio sam da smo jedno drugom dragi.

Pa jesmo.

U čemu je onda problem?

Obraćáš mi se sa draga moja kad te nerviram i veruješ da će zbog tog naizgled prijatnog tona delovati kao da je tvoja agresija prigušena i pod kontrolom. Ali efekat je sasvim drugačiji. To nema nikakve veze s tim što sam ti draga, čak ako možda i jesam.

Hoću vino, Nina, ne razgovor o tebi i meni.

Vino je u kuhinji.

Ali to je nemačko vino.

Da. I?

Ne mogu da pijem nemačko crno vino.

Ne možeš?

Ne.

Zar ne možeš da otvoriš vino i probaš ga?

Ne.

Zašto?

Zato što ne mogu.

Pa dobro. Ja u svakom slučaju smatram da sam ispunila svoj deo dogovora.

Do koliko je otvoren Lidl u Olimpijaštrase?

Ne znam.

Mislio sam da obožavaš ovu zemlju i da napamet znaš njene običaje i rituale?

Pa znam.

Ali ne znaš do koliko je otvoren Lidl u Olimpijaštrase u Miksing Partu?

Ne. I ne zove se Miksing Part.

Laku noć.

Laku noć.

Hej?

Da?

Znam da je ovo na granici intimnog i da o tome obično ne razgovaramo, ali da li bi mogao da mi ispričaš jednu svoju seksualnu fantaziju?

Neee.

Ajde.

Misliš, sad?

Da.

Ne.

Hajde.

Neću.

Je l' ti neprijatno?

Ne, nije baš da mi je neprijatno, ali...

Ma ispričaj.

Nemam nijednu.

Šta?

Nemam seksualnih fantazija.

Svako ima seksualne fantazije.

Ja nemam.

Sigurno imaš.

Nemam.

Nekad si imao.

Jesam.

A sad više nemaš?

Da.

Pa o čemu onda razmišljaš?

Ne znam. O svemu i svačemu. O pozorištu. U suštini najviše razmišljam o pozorištu.

Nikad me ne gledaš i ne svlačiš me malko pogledom kad sam na primer u nekom seksi položaju?

Mislim da ne.

A druge žene?

Ne. Razmišljam o pozorištu.

A Najdželu?

Nikad o njoj nisam razmišljao na taj način.

Zavitlavaš me?

Ne.

Telemane, to me onespokojava.

Pa dobro. Laku noć.

Sad sam se zabrinula.

Danas si tako tih.

Mislio sam da si rekla da smo oboje tihi ljudi.

Jesmo, ali danas si posebno tih. Je l' nešto nije u redu?

Mislim da je sve u redu.

Nešto nije u redu. O čemu se radi?

Ne znam.

Je l' u pitanju ono o čemu smo noćas razgovarali?

Ne.

Ja bih rekla da jeste.

Ne razmišljam o onome o čemu smo noćas razgovarali, Nina. Ne razmišljam o tome.

O čemu onda razmišljaš?

Nisam siguran. O pozorištu, možda.

Gluposti. Ne razmišljaš o pozorištu.

Ok.

Hoćeš li da razgovaramo o onome o čemu zaista razmišljaš?

Ne.

Uopšte?

Ne.

Moram ovo da isteram na čistac, Telemane. Izvini, ali ipak ću malo da insistiram.

Dobro.

Je l' razmišljaš o onom pozorišnom komadu koji bi da napišeš, a nikako da ga počneš, ali tvrdiš da o njemu sve vreme razmišljaš?

Ne.

Je l' razmišljaš o meni?

Ne.

Je l' razmišljaš o deci?

Ne.

O Hejdi? Je l' te nervira što toliko igra tenis?

Ne, pobogu. Može da igra tenis koliko god hoće - to jest sve dok joj je sasvim jasno da je ti pritiskaš da igra tenis, a ne ja.

Ne pritiskam je.

Je l' me ti to zavatlavaš? Ko šta radi, ti samo kupuješ opremu za tenis i organizuješ treninge, takmičenja i ishranu.

Ali ona hoće da bude dobra.

Da, tako kaže. Ali šta misliš, otkud joj ta ambicija?

Mi smo zapravo govorili o tebi. Rekli smo da si nešto posebno tih, i ja sam pokušavala da saznam zašto. Je l' razmišljaš o Nemačkoj?

Ne.

Uopšte?

Ne.

Čak ni o tome da je Bavarska kolevka nacizma?

Ne.

Ok, odustajem.

Dobro.

Čekaj malo. Je l' razmišljaš o Najdželi? Ne odgovaraš, ali ja sam potpuno sigurna da razmišljaš o Najdželi. O njoj razmišljaš, je l' da? Znam da o njoj razmišljaš. Ne moraš ništa da kažeš Telemane, vidi se po tebi.

Nina je u pravu. Teleman razmišlja o Najdželi Loson. Ne voli baš da govori o tome, ali prilično često razmišlja o njoj. Počelo je tako što mu je Nina za rođendan poklonila *Najdželina iskušenja*, kuvar. On je uljudno zahvalio i pomislio da je poklanjanje kuvara siguran znak da se veza između dvoje ljudi bliži kraju, ali ništa nije rekao. Naprotiv. Teleman se izveštio u tome da ne odaje svoje razočaranje kad prima poklone, još otkako je kao dete za Božić na poklon

dobio razboj i po očevom pogledu video da su on i majka o tome dugo diskutovali. Otac je izgubio, a majka je bila vrlo uzbuđena, i pošto Teleman nije voleo da razočarava majku, on joj je od srca zahvalio i tkao sve do Nove godine. Teleman je shvatio da je poenta poklona u vezi koju on pravi između onoga ko poklanja i onoga ko prima, i da pokloni stoga nemaju nikakvu vrednost sami po sebi. Isprva je pomislio da su *Najdželina iskušenja* takav jedan poklon. No ni sam ne znajući zašto, nastavio je da lista knjigu. Gledao je recepte, fotografije hrane kojih ima u svim kuvarima, i opise načina pripreme, ali gledao je i fotografije same Najdžele, u kuhinji, nad loncima, odevene u različitu odeću, kako miriše sastojke, meša, presipa na primer mleko iz manje posude u veću, kako stavlja nešto u usta ili se sprema da nešto stavi u usta. Ponekad joj je pogled mio, ponekad nestašan, čak i drzak. Kad je obučena u crno, malo je opasna - takvoj ženi Teleman se nikad ne bi usudio da priđe, ili da joj se obrati - ali kad je u svom tankom svetloplavom džemperu i u levoj ruci na primer drži desert s jagodama i šlagom, u desnoj kašiku, i glava joj je malo nagnuta, ona je meka i skoro ranjiva i po svemu sudeći joj je potrebna uteha muškarca kakav je Teleman.

Pored toga, Teleman smatra da je Najdžela zanosno krupna. Ona na primer ima kukove. I grudi.

Razgovarao sam s jednom ženom u Lidlu.

Je 1', i?

Bertold i Sabine su se igrali s njenom decom i mislim da je osetila da treba nešto da kaže.

Šta je rekla?

Da se zove Lisa i da je iz Amerike. A onda se raspričala o nekom zamku koji je navodno potpuno fantastično bajkovit i da čoveku od njega staje dah, i, ako sam dobro razumeo, tu je u blizini.

Zove se Nojšvanštajn.

Ok. A onda je smarala o tome kako je njen dečko morao da pođe s njom u Evropu da gleda zamkove, iako je on hteo da ide u Meksiko i nigde drugde, skoro da su raskinuli zbog toga, ali onda je i ona navalila sa svoje strane, pa su došli u Nemačku i oboje su se oduševili tim zamkom, i on ju je tamo zaprosio i kasnije su slike tog zamka stavili na pozivnice za svadbu i svadbena torta je naravno bila u obliku istog tog zamka i sad imaju dvoje dece i dolaze ovamo svakog drugog leta.

Aha.

Više puta je rekla: We have so much fun in Europe.

Aha.

Mislim da moram da zapišem tu rečenicu.

Zapiši.

Moram da je zapišem pre nego što je zaboravim.

Hoćeš da je upotrebiš u svom pozorišnom komadu?

Možda.

Fino. Hoćete li se onda sresti ponovo, ili?

Iskreno se nadam da nećemo.

Bože, baterija u četkici mi se ponovo ispraznila.

Baš glupo.

Glupo? To nema smisla. Skoro je sasvim puna.

Onda je noćas stavi da se puni.

Pa svaku noć je stavljam.

Jesi li razmišljala da pošalješ Braunu mejl? Mislim da treba da budu kažnjeni što nam prodaju nekvalitetne proizvode.

U pravu si. Misliš da mogu da im pišem? Hoće li odgovoriti?

Naravno da će odgovoriti. Takvim firmama je staranje o kupcima užasno važno.

Sigurno baš u ovom trenutku bar sedmoro-osmoro ljudi čeka tvoj mejl.

Teleman jednom dnevno ode u kupatilo i dugo sedi na toaletu. Ne zato što ima problema sa stomakom već zato što voli da bude sam i da razmišlja o pozorištu. Uključi Nininu električnu četkicu za zube i pusti je da zuji da bi pratio protok vremena. Smatra da može sebi da dopusti tih malenih pola sata koliko je bateriji potrebno da se isprazni. Naziva to Telemanovim vremenom. Ili pozorišnim vremenom. Ta dva vremena se mešaju. Neupućenima je teško da uoče gde prestaje Telemanovo, a gde počinje pozorišno vreme. Čak ni Teleman to ne zna. Neretko toliko razmišlja o pozorištu da zaboravi da vrati četkicu na punjenje kad se baterija istroši. Ona tako ostane na ivici lavaboa, istrošena i sasvim sama.

Telemane! Šta je bilo?

Šta? Ništa, sanjao sam. Samo sam sanjao.

Šta si sanjao?

Ništa bitno.

Bogami jeste. Meni je važno sve što se s tobom događa.

Stvarno tako misliš?

Naravno.

Au.

Zar ne misliš i ti tako, o meni?

Da... naravno, samo to nisam formulisao tako, kako bih rekao, nekako jasno.

Šta si sanjao?

Pa ako baš moraš da znaš, sanjao sam Čarlsa Sačija.

Ko je Čarls Sači?

Ma jedan bogati Englez koji je rođen u jevrejskoj porodici u Bagdadu, ali se njegova porodica preselila u London kad je on imao četiri godine. Ne znam tačno zašto. Možda nije bilo tako lako biti Jevrejin u Bagdadu. Bilo kako god, on je sa svojim bratom otvorio ogromnu reklamnu agenciju, a sakuplja i umetnička dela.

Zašto ga sanjaš?

Ne znam.

Pa šta si sanjao?

Bila je kao neka kuća, vrlo otmena kuća, znaš one londonske bele višespratnice, i bila je kraj nekog ovalnog parka oko koga su bile sve takve fine kuće, i ja sam jako želeo da uđem u tu kuću. Osećao sam da je u kući neko ko želi da ja dođem. Ali onda se pojavio Čarls Sači i preprečio mi put. Stajao je pred vratima i smeškao se onim bogataškim osmehom koji je govorio da mogu lepo da se pozdravim s idejom da ću ikad ući u tu kuću, ni za hiljadu godina neću ući

unutra, ako znaš na šta mislim, to je govorio njegov osmeh, i to mi je toliko išlo na živce da sam mu rekao da skine kez, ali on se nije ni mrdnuo i ja sam shvatio da ja tu ne mogu ništa, i naljutio sam se i rastužio, ali on se samo još šire kezio. Uh. Da, shvatam. To baš ume da iznervira.

Da.

Ali ne znaš zašto ga sanjaš?

Neee.

Znaš li još nešto o njemu?

Ne baš.

Ali tvoja podsvest ipak oseća da je on za tebe nekakva pretnja?

Pa.

To je čudno.

Da.

Telemane, ovo je uzbuđljivo, klupko je počelo da se odmotava.

Ok.

Reci mi još nešto o njemu.

Pa nemam baš bog zna šta da kažem.

Ima li neki hobi?

Sakuplja umetnička dela.

Da, to si rekao. Je l' oženjen?

Šta?

Pitala sam te da li je oženjen.

Ne... mogu da se setim.

Glas ti je postao čudan.

Odjednom sam jako umoran.

Ok. Da se vratimo na spavanje, a?

Mogli bismo.

Laku noć.

Laku noć.

Nina to ne zna, ali Čarls Sači je oženjen Najdželom, i Teleman se uopšte ne bi libio da prizna da mu je problem da se pomiri s tim. O Sačiju razmišlja skoro koliko i o Najdželi. Kad ga obuzmu dobre misli o Najdželi, na primer kad u kuhinji sprema hranu po njenim receptima, često mu se posle nekog vremena prikrade odvratna pomisao na Sačija. Ta pomisao ne potisne potpuno Najdželu, ali se pomeša s njom i učini trenutak nepotrebno komplikovanim i nečistim. Jednog dana, dok je kod kuće na sofi razmišljao o pozorištu, Teleman je počeo da misli na Najdželu. Uzeo je svoj laptop - onaj koji uglavnom koristi da beleži misli o pozorištu - i potražio Najdželine slike. Našao je mnogo slika i dugo ih je proučavao. Pitao se da li da se usudi da sačuva nekoliko negde duboko u mašini, ali je odustao. Posle nekog vremena naišao je na sliku na kojoj Najdžela i Čarls Sači sede u nekim kolima, najverovatnije u klasičnom londonskom taksiju, pomislio je. Nikad nije video Najdželu i Sačija zajedno i ta slika ga je toliko uznemirila i poremetila da nekoliko dana nije bio u stanju razumno da razmišlja o pozorištu. Zaprepastio se videvši ih na istoj slici. Teleman je odjednom shyatio da je Najdžela u taj odnos ušla potpuno dobrovoljno, takoreći svesno. Sedi na zadnjem sedištu i smeši se, odeća na njoj skupa je i fina, ima ljubičaste naočare za sunce i odgovarajući ljubičasti šal preko crne haljine, a Sači sedi pored nje, ne posebno blizu, što potencira njegov vlasnički odnos prema njoj, osećao je Teleman. On nju tako neprikosnovenno poseduje da čak ne mora ni da sedi blizu nje. Od trenutka kad je video tu fotografiju, u Telemanu se stvorila neka antipatija prema Čarlsu Sačiju. Prema njegovom bogatstvu. Prema svoj toj proklesoj tajnovitosti oko njega. Prema tome što nikad ne daje intervju novinarima. Prema tome što ne odlazi na otvaranja umetničkih izložbi koje je sam organizovao. Čak i prema duplom „a” u njegovom prezimenu. Lista Sači-elementa koji Telemanu idu na živce vrlo je duga.

Dok je Telemán gledao fotografiju, Nina je ušla u sobu, a on je reagovao tako što je brzo zatvorio kompjuter.

Šta je to?

Ništa.

Je li ti to gledaš pornografiju?

Ne.

Pa šta radiš onda?

Razmišljam o pozorištu.

I zbog toga žustro zatvaraš kompjuter kad ja uđem u sobu?

Da.

Shvataš da ću ja sad postati sumnjičava?

Da. Ali ponekad kad se razmišlja o pozorištu, kompjuter mora iznenada da se zatvori. To je prosto tako.

Tata, šta je odvratno minus jedan?

Mislim da treba da nastaviš da spavaš, Bertolde.

Hoću, ali šta je odvratno minus jedan?

Šta je to? Možda ... ne znam. Pa to nije moguće.

Tipično. Užasno si loš u računu s rečima.

Sasvim moguće. Šta je tačan odgovor?

Ona reč koja je izmišljena odmah pre odvratan.

A koja je to reč?

To ne znam. Ali kad bih znao, imao bih tačan odgovor.

Ok, dobro. Je 1' možeš sad da nastaviš da spavaš?

Mislim da mogu.

Lepo spavaj onda.

Laku noć.

Ponekad se Teleman zabrine za svoju decu. Hejdi igra tenis sedam do osam sati svakog dana, a kad ne igra tenis, razmišlja o tenisu. Hejdi razmišlja o tenisu otprilike na isti način na koji Teleman razmišlja o pozorištu. Razlika je u tome što su Telemanove misli o pozorištu donekle kompulzivne, u njegovoj potrebi da pokaže onim prokletnicima šta pozorište može da bude ima nešto pomalo očajničko, a Hejdine misli o tenisu nisu nimalo kompulzivne. Ona na primer razmišlja o tome da će joj, ako uspe da ispravi ručni zglob, servis biti jači i lopta će nestati u pravcu protivnice još nekoliko kilometara brže na sat. Razmišlja i o odeći za tenis. I o opremi. Ono što je zgodno u Hejdinim razmišljanjima o tenisu, misli Teleman, jeste to što će, ako postane dovoljno dobra, za samo nekoliko godina to doneti i novac. I to dosta novca. Teleman ne bi imao ništa protiv da Hejdi zbací s trona Mariju Šarapovu, sestre Vilijams i Jelenu Janković. Razmišljao je kako nema ništa protiv da ga Hejdi izdržava, da ima stanove u

zemlji i inostranstvu, da dugo boravi po hotelima, u Brazilu, možda, ili u Dubaiju, sa besplatnim barom i neograničenim mogućnostima za razmišljanje o pozorištu.

Od Bertolda teško da će biti neke vajde. On je neobično izgubljen osmogodišnjak koji leluja u sopstvenim mislima i ne uzbuđuje se što drugi ne dopiru do njega. Bertold još govori čudne i slatke stvari, iako većina druge dece to već godinama ne radi. Nina i Teleman više puta dnevno razmene poglede i Teleman se pita da li će uspeti od njega da naprave individuu sposobnu za život i delanje. Sabine je najmanja i još nije jasno u kom pravcu će ona krenuti. Ali Telemanu se čini da u dobrim trenucima vidi u njoj neku iskricu, neki unutarnji drhtaj koji će je možda odvesti i do pozorišta. U najboljem slučaju, Sabine može da radi nešto u vezi s pozorištem, kao njen otac, razmišlja Teleman.

Mi smo veoma različiti, ti i ja.

Zašto razmišljaš o tome?

Ne znam. Možda zato što smo na odmoru. Glava malo više preuzima kontrolu i ide svojim putevima. S tobom nije tako?

Ne.

Ali različiti smo.

Pa jesmo.

Ti na primer nosiš debele naočare, dok ja uopšte ne nosim naočare.

Da.

Ti koristiš električnu četkicu za zube. Ja koristim običnu.

Tako ti je to.

Ti obožavaš sve što je nemačko, a ja mrzim sve što je nemačko. Ok, nije baš da mrzim, ali u svakom slučaju ne obožavam. Ja sam skeptičan. Skeptičan je prava reč.

Hvala, shvatila sam. I ti skoro isključivo unosiš oksidanse, dok sam ja više pristalica antioksidanasa.

Mislím da je to zato što si ti pomalo površna osoba koja mnogo pažnje poklanja izgledu i pretpostavljenom životnom veku, a malo zaista značajnim stvarima.

A koje su to zaista značajne stvari?

To mogu biti razne stvari.

Pozorište?

Apsolutno. Na primer. Ne poričem da smatram da je pozorište jedna od značajnih stvari.

Je l' bi voleo da i ja razmišljam o pozorištu?

Ma ne. U stvari bih. Ponekad. Tako bismo mogli da razgovaramo. Češće da se susrećemo.

Posle tog malog razgovora, Teleman je izašao napolje da popuši cigaretu. Mogao je da zapali i unutra, ali siguran je da bi Nina to komentarisala, a za to nema snage. Teleman smatra da je cela poenta pušenja da čovek ima nekoliko minuta za sebe, bez objašnjavanja i opravdavanja, bez ikakvih reči, i dok puši krene da se šeta Miksing Partom i naiđe na kiosk sa hot-dogovima i zatim pojede jedan veliki, veliki hot-dog, najveći koji je mogao da pronađe, pun oksidanasa koji su odmah krenuli u napad na Telemanovu unutrašnjost. Ali Teleman obožava napade. U napadima je suština stvari. I pozorište je napad. Pozorište treba da ruši. Pre svega da ruši. Razmišlja Teleman.

Teleman leži na sofi i ne sviđa mu se klip sa YouTubea koji se zove „Nigella goes shopping”. Kupuje trake u bojama italijanske zastave kojima će vezati salвете za goste koji joj dolaze na večeru i kojima će servirati Calabrian lambchops, ili šta već. Pokušava da dokuči otkud mu tako negativna reakcija. To ga zabrinjava. Da li se nalazi na prekretnici svog odnosa prema Najdželi? Da li će je izgubiti? U tom slučaju mu ostaje samo pozorište. Razmišlja Teleman.

Možda mu smeta to što je ona van kuće. Teleman smatra da Najdžela treba da bude u kuhinji, ali tu se zaustavi, ne misli on da je ženama mesto u kuhinji, nikad to nije mislio, ali nešto nije u redu, jer ga uznemirava što je vidi u toj prodavnici drangulija. Nije to ona Najdžela koju on poznaje. To je neka druga Najdžela. Napolju čuje Ninu koja se smeje i sa Bertoldom i Sabine uživa u nekoj letnjoj igri, sigurno u nekoj u kojoj se valja po travi, po naci travi, razmišlja Teleman. Naci trava! Do đavola. To je pozorište! Mora da zabeleži. Skoči i na nekim novinama zabeleži. NACI TRAVA! Velikim slovima i sa znakom uzvika. Ali se predomisli, precrta znak uzvika. Sa znakom uzvika je glupo. Onda nije pozorište. Samo je glupo.

Maločas, dok su Nina i deca bili u prodavnici, Teleman je popio čašu vina i sad zatvara oči. Smeh iz vrta. U pozadini uobičajeni bavarski jodlovski šum. Toplota. Zadrema. I u sivoj zoni između dremeža i budnog stanja vidi nešto, šta je to, razmišlja, da li je to pozorište, nada se da je to pozorište, situacija je savršena, zamišlja kako će u godinama koje dolaze domaćim i stranim novinarima i direktorima pozorišta govoriti kako mu se ideja o tom monumentalnom i epohalnom komadu prosto javila dok je ležao i dremao u Miksing Partu, jer je bio spreman za njega, jer je, moglo bi se reći, red došao na njega.

Ali ispostavlja se da to nije pozorište. Teleman nije baš sasvim siguran šta je to. Liči na nekakvu fantaziju, i Teleman jasno oseća da će ona biti ispod njegovog

nivoa, ali nije u stanju da prestane, fantazija mu se sama od sebe nameće. On je u Londonu, prosipa čaj na pantalone u jednom kafeu, malo se opeče i oseća se malo glupo, a gospođa za susednim stolom se sažali na njega i ponudi mu da pođe s njom, ona živi odmah tu iza ugla. Ulaze kroz plava londonska vrata, penju se vrlo dugačkim stepeništem i ulaze u jedan ogroman stan, gospođa moli Telemana da skine pantalone kako bi ih ona oprala i osušila, Telemanski skida pantalone, gospođa ga pita da li je gladan, on odgovara da jeste, ona kaže da ona prilično dobro peva i svira, ali da nažalost nije vešta u spremanju hrane, no ima jednu prijateljicu koja je u tome vrlo dobra, i zove prijateljicu, i dok ona razgovara telefonom, Telemanski primećuje da je on u poseti kod Kejt Buš, glavom i bradom, ali ona ne izgleda onako kako danas izgleda: to je Kejt Buš onako kako je izgledala početkom osamdesetih, ali on ne komentariše da zna ko je ona, kao da instinktivno shvata da bi to pokvarilo stvar, te drži jezik za zubima, i Kejt seda za klavir i kaže da je interesuje šta on misli o jednoj pesmi koju je upravo napisala, i onda zapeva *Suspended in Gaffa* i, povremeno, kad sviranje klavira to dozvoljava, pogledava Telemana pogledom koji, misli Telemanski, ne može biti ništa drugo do nekakvo bolno iščekivanje, i kad pesma iščili i Telemanski raširi ruke da bi rekao kako je pesma fantastična, Najdžela uplovi u prostoriju, sa namirnicama u kesama i baš u onoj plavozelenoj, tankoj bluzi koju Telemanski toliko voli, i Kejt objašnjava situaciju Najdželi, koja iz tih stopa počne da lupa šlag da napravi neku ekspresnu utešnu hranu, ali onda prospe vino po bluzi i Kejt hoće da uzme bluzu da je opere. Najdžela ne smatra da je to neophodno, ali Kejt insistira, i u sitnom natezanju koje nastane oko skidanja bluze, desi se da i na Kejtinu odeću padne malo krema, pa i ona mora da se skine, i posle malo oklevanja tokom kog se dame odmeravaju obuzete oprečnim osećanjima, strgnu jedna drugoj odeću poput divljih mačaka, i malo potom stoje nage i možda malko postidene u kuhinji i krišom pogledavaju Telemana i Telemanski ud koji uzvišeno i zbunjeno proviruje iz gaća, i Najdžela zgrabi šlag i činiju jagoda, a usput i činičicu sa istopljenom čokoladom, uzme

Kejt za ruku i krene prema Telemanu i...

Telemane!

Mmm?

Telemane!

Šta?

Probudi se!

Budan sam.

Lepo. Onda možeš da odeš da pokupiš Hejdi s tenisa.

Ok. Treba mi samo pet minuta, samo da... se malo pribrem, mora da sam zadremao.

Izvini, je l' ti to imaš erekciju?

Ne znam.

To se valjda oseti. U svakom slučaju tako izgleda.

Da, bokca mu, sad vidim.

Baš uzbudljivo. A da iskoristimo ovu priliku?

Zar ne treba da odem po Hejdi? I šta ćemo sa Bertoldom i Sabine?

Skoknuli su do Baderovih.

Ok. Ovaj. Ne znam baš.

Obično ne moram toliko da te molim.

Odjednom mi je previše utisaka. Malo je zbunjujuće.

Šta si sanjao?

Ne sećam se.

Je l' mene?

Mislim da... možda jesam.

Da, nisi sanjao pozorište, je l' da?

Ne. Ovo nije bilo pozorište, čini mi se. Iako se događa da od pozorišta dobijem erekciju.

Je l' to bila neka fantazija... o meni?

Slike su mi malo mutne, ali... moglo bi se reći. Uzbudljivo. Ali nemaš želju da...

Možda ne baš sad.

Onda ćemo ostaviti za kasnije.

Da. Ostavićemo za kasnije.

Jevrejska kuhinja? Au, kakav originalan rođendanski poklon. Hvala ti.

Pročitaj podnaslov, Telemane.

Jevreji sigurno imaju mnogo običaja vezanih uz kuvanje o kojima ništa ne znam, koje sigurno čak ni Najdžela ne poznaje.

Pročitaj podnaslov, Telemane.

Istorija antisemitizma od antike do danas. Poklonila si mi knjigu o antisemitizmu?

Mislila sam da će ti se svideti.

Da, da. Naravno. Samo sam već počeo da se privikavam na ideju da je u pitanju užasno debela knjiga o jevrejskoj hrani, pa sad moram da se prešaltujem. Ipak je hrana prijatnija od antisemitizma.

Znači malo si razočaran?

Malko. Ali sigurno ću s vremenom biti srećan. Mnogo ti hvala.

Nema na čemu. Je l' mogu da dobijem zagrljaj, ili?

Da.

Srećan ti rođendan.

Hvala.

A čini mi se da i deca imaju neke poklone za tebe.

Misliš da su ih sami napravili?

Da.

Ok.

Teleman je zbog ove epizode postao nesiguran. Uplašio se da je Nina prozrela njegov odnos prema Najdželi i shvatila da on mrzi Čarlsa Sačija. Da nije ovaj rođendanski poklon neka skrivena aluzija? Teško je poverovati da Nina može da bude tako lukava, ali ko zna? Kad se malo bolje razmisli, nikog ne poznajemo baš dobro. Možemo godinama da živimo s ljudima i da ne znamo šta im se

dogada u glavi. Može na primer da se ispostavi da žive još jedan život paralelan onom životu koji je naizgled zajednički, ljudi čak mogu i da imaju decu sa svojom sopstvenom decom. Iza tajnih vrata u podrumu. Ali prave se kao da se ništa ne događa. Ovde se u svakom slučaju mora praviti jasna razlika između pojedinca i politike, razmišlja Teleman. Nema on problema s Jevrejima kao takvima. Samo sa Čarlsom Sačijem. Nema on problema ni sa Izrealom kao državom, nikako, bože sačuvaj, to ne mogu da mu prišiju. Teleman obožava Izrael, razmišlja. Dobro, ajde, nije baš da ga obožava. Ali pokloniti knjigu o antisemitizmu za rođendan, to je čudno. Smatra Teleman.

Moramo li da slušamo ovu germansku muziku?

Šta ti to znači?

Čini mi se da je slušamo svako veče.

Ne sviđa ti se?

Pa. U njoj ima tako mnogo čežnje. To posle nekog vremena postane naporno.

U muzici u principu ima mnogo čežnje.

Sva ta prokleta čežnja.

Da, moglo bi se reći da jeste.

Za čim to ljudi toliko čeznu?

Valjda za sasvim običnim stvarima, kao i svi?

Kao na primer?

Pa, za ljubavlju, prijateljima, porodicom.

Pozorištem?

Ne, mislim da ne čeznu za pozorištem.

A ja mislim da čeznu.

Ok.

Mislim da ljudi vrlo često kad misle da čeznu za drugim stvarima zapravo čeznu za pozorištem.

Je l'?

Da.

Ti u stvari imaš nekakvu teoriju da ljudi zapravo čeznu za pozorištem?

Da.

Ok.

Čeznu da sa drugim ljudima sede u mračnoj prostoriji i da im živi ljudi pričaju neku priču zbog koje će sebe videti u novom svetlu.

Ok.

Sva ta muzika i joga i džogiranje... to su sve same gluposti.

Aha.

Pozorište njima treba.

Ok.

Što ne podeš s nama, Telemane?

Radije bih da pišem.

Prijaće ti da vidiš planinu, da malo dišeš i napuniš baterije. A tvoj pozorišni komad neće nikud.

Baš u tome je problem. Moram da krenem. Da počnem.

I Baderovi idu.

Bože.

Nina, Bertold, Sabine i Baderovi odlaze na Cugšpicban do vrha Cugšpic.

Teleman sedne da razmišlja o pozorištu. Razmišlja o pozorištu pet minuta, deset minuta, razmišlja o pozorištu petnaest čudesnih minuta. Onda dođe Hejdi i moli ga da pođe s njom na trening.

Baš i ne bih. Mislio sam malo da radim.

Nikad ne ideš sa mnom na trening.

To nije baš tačno.

Kad si bio poslednji put?

Bio sam... zimus u nekom trenutku.

A koje je sad godišnje doba?

Dobro, bože, ajde, idem na trening. Ali, onda tražim dozvolu da ponekad gledam u prazno i možda da ponešto i zapišem.

Naravno.

Dobro.

Teleman seda na tribinu sa olovkom i notesom koji se našao u kući. Zapali cigaretu i zatvori oči, ali domar teniskog terena dođe i kaže da je na celom prostoru teniskog igrališta zabranjeno pušenje i da je tako već dve godine. Evropa je na putu propasti, pomisli Teleman. I evropsko pozorište.

Teleman gleda Hejdi koja igra prijateljski meč protiv jedne male Ruskinje.

Dobra je. Ruskinja. Teleman razmišlja kako se u Rusiji talenti biraju sa tri-četiri godine i onda se vredno uzgajaju, najverovatnije u tolikoj meri da drugog života i nemaju. Pa kad se sa 18-20 godina ispostavi da ipak ne mogu da budu najbolji na svetu, život im se potpuno sruši. Hejdi potiče iz drugačije kulture i ona može da se preorijentiše na niz drugih stvari. U najboljem slučaju. Ili bar može da se preorijentiše na nekoliko stvari. Ali sama mogućnost preorijentacije je sama po sebi kukavička. Misli Teleman. Ako čovek nema mogućnost preorijentacije, postaje neobuzdan, sirov, opasan. Tome bi ljudi trebalo da teže. Kako u tenisu tako i u pozorištu. Teleman se približava onom dobrom stanju kad se mozak uzdiže u visine i kad se rađaju ideje. Oseća to. Vadi olovku iz džepa i namerava da pribeleži to o Rusima, domarima i opasnosti, to je pozorište, sve je to moguće pozorište, ali u notesu, u vrhu stranica otkriva jedan idiotski logo. Iritantnim svetloplavim slovima piše HAPPY TIME. Ne može da veruje svojim očima. Ne može se drama pisati na stranicama na kojima piše HAPPY TIME. Tipično je za Baderove da u kući koju iznajmljuju imaju takav notes. Usred ovog najšireg naci i incestuoznog pojasa postoji odurna težnja ka slatkastosti i ovaj region ima najodvratnije drangulije na svetu. Telemanu pripadne muka i nekoliko puta duboko udahne ne bi li se vratio u nekakvu ravotežu. Dobije želju i to da zabeleži. O drangulijama. Da su drangulije sigurno bile ovde pre nacizma. Drangulije su dakle opasne. Ali neophodan mu je drugi notes. Viče dole prema Hejdi, koja se dekoncentriše i izgubi jedan poen. Neophodan mi je drugi notes!

Šta?

Moram da nađem drugi notes! Ne mogu da pišem po ovome!

Ok.

Teleman napusti tenisko igralište i krene dole prema centru, pušeci. Demonstrativno i izazivački zavrjači HAPPY TIME notes pravo na zemlju. Nekoliko prolaznika domorodaca zastane, zgleadne se i pomisli kako oni to neće trpeti u svojoj kući. Jedna žena podigne notes. Prijatno se iznenadi kad otkrije

da je u pitanju sasvim fini notes. I još na svim stranicama piše HAPPY TIME. Savršeno. Pomisli. Za dopisivanje. Na primer. Baciti ga tako. Svašta.

Teleman uđe u jednu knjižaru i nađe klasični notes. Zgodnog formata i zaobljenih ivica. Sa elastičnom trakom, tako da u transportu bude zatvoren. Sudeći po plakatu u knjižari izgleda da je sijaset umetnika i pisaca koristilo taj tip notesa. Apoliner, Pikaso, Gertruda Stajn, Hemingvej i mnogi drugi. Pa, ovi ljudi nisu pre svega pisali pozorišne komade, pomisli Teleman. Uglavnom su piskarali o sitnicama, a neki od njih su crtali. Najverovatnije nisu imali u sebi ono što je potrebno za pisanje pozorišnih komada. Svako može da crta, čak i deca. A ni izleganje čudnih pričica nije baš bog zna šta, pisanje pesama da i ne spominjemo, ha! Teleman mora da se nasmeje. Ne, pozorište je nešto sasvim drugo. Nije to za svakoga. Ali notes će morati da posluži. Bar ne piše ništa plavim slovima na svakoj stranici. Stranice su zapravo potpuno prazne. Nema čak ni linija. To je dobro. Linije nisu pozorište. Pozorište su otvorene, prazne stranice. Praznina. Vrisak u prazno. Vrisak sa zemlje: Strah! Strah! To je za Telemana pozorište.

Kad se vrati na tribine, Teleman u novi notes zabeleži nekoliko stvari. Napiše Rusija i zaokruži tu reč, a onda napiše neobuzdanost, zakon o zabrani pušenja, naci drangulije, domar, možda domar može da mu bude glavni lik, zašto da ne, oni imaju finu odeću, imaju zanimanje koje lako može simbolično da se upotrebi, to sa sređivanjem, popravljanjem pokvarenog, POPRAVITI, napiše, velikim slovima, podvuče i pretvori crtu u strelicu koja pokazuje ka jednoj drugoj reči, reči koju još nije napisao, koja bi to reč mogla biti, KLIMA? Napiše KLIMA, ali se predomisli, klima je dosadna, u osnovi je dosadna, precrta L, od M napravi N i dobije KINA. Popraviti Kinu? Je l' to pozorište? Teleman dugo razmišlja. Onda se osmehne. Nego šta nego je pozorište. Nekoliko metara od njega na tribinama sedi jedna žena. Teleman misli da je ona majka Hejdine protivnice. To misli zato što žena sve vreme gleda rusku igračicu i nekoliko

puta je i viknula i nestrpljivo gestikulirala. Ona bi mogla da bude i njen trener, ali Teleman ne misli da ruski teniski treneri tako izgledaju. Ima tridesetak godina. A obučena je pomalo kao američka prva dama. Suknja i blejzer, od istog materijala, to je možda ono što se zove kostim, misli Teleman. Kostim je na neki način pozorište. Beleži KOSTIM. Žena je privlačna. Da bude iskren. Gleda je i ona vidi da je on gleda.

What are you writing?

Oh, nothing, really.

It must be something.

Yes. Well, sometimes I hope it is theatre.

Wow. So you are a theatre writer? A, what is it called ... a dramatist?

That is a big word.

When we are in Moscow we see a lot of theatre.

Ok?

A lot.

So your daughter is interested in other things than tennis, if that is your daughter, I mean?

That is my daughter, yes, Anastasia.

Like the Tsar daughter?

Excuse me?

Your daughter's name is the same as the youngest daughter of the Tsar that was... you know... with his family... in 1918?

Yes.

I am sorry.

Are you sorry?

That they were killed so brutally, you know, even though something had to be changed... well... anyway. She is a good tennis player.

Your daughter is good also.

Not as good as yours. But she is ok.

She is not angry enough. But I like her style.

Thank you. And your daughter is angry?

Oh yes, she's angry

How do you keep her angry?

I have my methods.

Ok. And your husband?

What do you mean?

What I mean?... Is he a tennis player, too? Is he in Mixing Part?

Mixing Part?

Oh, that's what I call this place.

I see.

So is your husband here?

No, no. Working.

So he is a working man?

Absolutely.

Is he... let me guess... something with oil? Gazprom? Is he an oligark?

No, he is not.

Right.

And your wife?

At the Zugspitze.

Ok.

So you see a lot of theatre?

My husband loves theatre, Anastasia loves theatre, I love theatre.

Fantastic. What kind of theatre do you see?

Chekhov, Mayakovsky, Bulgakov, Shakespeare, but also modern things, like

Harold Pinter, Sarah Kane. We see everything. You know Sarah Kane?

Do I know Sarah Kane? Ha! I feel like laughing. Do you mind if I laugh?

Not at ali.

Ha! Ha! Ha! Do I know Sarah Kane? I not only know her. I love her. She is pure theatre. I love Sarah Kane more than myself!

Ok?

Yes.

You love her more than yourself?

Well... No... I... got carried away. It was... I don't know. I just felt like saying it.

But I like her a lot.

I understand.

Thank you.

I think our daughters are finished now.

Ok.

So maybe we see each other another day.

Yes. My name is Telemann.

I am Jelena.⁸

8 Šta to pišeš?

Ma, ništa, u stvari.

Mora da jeste nešto.

Jeste. Pa, ponekad se nadam da je pozorište.

Uau. Znači ti si pozorišni pisac? Ovaj, kako se kaže... dramski pisac?

To je krupna reč.

Kad smo u Moskvi, često gledamo pozorište.

Ok?

Mnogo.

Tvoja ćerka se dakle ne interesuje samo za tenis, mislim, ako je ono tvoja ćerka?

Da, to mi je ćerka, Anastasija.

Kao ćerka onog cara?

Molim?

Tvoja ćerka ima isto ime kao najmlađa ćerka onog cara koji je... znaš... sa porodicom 1918?

Da.

Žao mi je.

Žao ti je?

Što su tako brutalno ubijeni, znaš, iako je nešto moralo da se promeni... mislim... nije ni važno. Ona je dobra teniserka.

I tvoja ćerka je dobra.

Ne kao tvoja. Ali je ok.

Nije dovoljno ljutita. Ali sviđa mi se njen stil.

Hvala. A tvoja ćerka je ljutita?

O da, ona je ljutita.

Ok.

Kako je bilo na Cugšpicu?

Neverovatno. Videli smo najvišu tačku u Nemačkoj.

Ok.

A videli smo i dobar deo Austrije.

Aha. Jeste li videli neka masovna okupljanja ljudi u uniformama?

Kako postižeš da bude ljutita?

Imam ja svoje metode.

Ok. A tvoj muž?

Kako to misliš?

Kako mislim? I on je teniser? Je 1' u Miksing Partu?

U Miksing Partu?

Tako zovem ovo mesto.

Aha.

Dakle tvoj muž je ovde?

Ne, ne. On radi.

Znači on je radni čovek?

Naravno.

Je 1' on... da pogodim... radi nešto s naftom? Gazprom? Je 1' on oligarh?

Ne, nije.

Aha.

A tvoja žena?

Na Cugšpicu.

Ok.

Znači često idete u pozorište?

Moj muž obožava pozorište, Anastasija obožava pozorište, ja obožavam pozorište.

Fantastično. Kakve drame gledate?

Čehova, Majakovskog, Bulgakova, Šekspira, ali i moderne stvari, na primer Harolda Pintera, Saru Kejn.

Gledamo sve. Je 1' znaš za Saru Kejn?

Da li znam Saru Kejn? Ha! Dođe mi da se nasmejem. Je 1' ti ne smeta da se nasmejem?

Nimalo.

Ha! Ha! Ha! Da li znam ko je Sara Kejn? Ne samo da znam. Obožavam je. Ona je čisto pozorište. Volim Saru Kejn više od samog sebe!

Ok?

Da.

Voliš je više od samog sebe?

Pa dobro... Ne... Malo... sam se zaneo. To je bilo... Ne znam. Prosto sam osetio potrebu to da kažem. Ali mnogo je volim.

Shvatam.

Hvala.

Mislim da su naše ćerke završile.

Ok.

Možda ćemo se videti nekog drugog puta.

Da. Ja sam Teleman.

Daj, molim te.

Jesi li kupila neke naci drangulije?

Nije smešno, Telemane.

U pravu si.

A ti?

Šta je sa mnom?

Jesi li uspeo nešto da napišeš?

Zapisao sam četiri-pet reči.

Odlično.

Ne, nije odlično.

Ok.

Ja sam Jelena.

Znaš li ko je Sara Kejn?

Šta?

Pitao sam te da li znaš ko je Sara Kejn?

Mislim da ne znam. Je l' bi trebalo?

Ostavimo se sad toga „da li bi trebalo”. Pitam te samo da li znaš ili ne.

Ne znam ko je ona.

Ok.

Ko je ona?

Jedna koja je napisala nekoliko brutalnih i istinskih drama, a onda se u 28. godini obesila.

Uh.

Da, to i ja kažem.

Uh.

Sat vremena kasnije:

Zašto si me pitao da li znam ko je ona pozorišna ličnost?

Prosto me je zanimalo.

Mislim da način na koji te je zanimalo nije bio ok.

Aha.

Nisi me pitao iz radoznalosti.

Zar nisam?

Ne. Više je bilo kao da si me proveravao.

Nisam to hteo.

Ja mislim da jesi. Proveravao si me.

Nisam.

Hteo si da proveriš da li sam vredna pažnje.

Prosto me je zanimalo. Alo!

Proveravao si me.

Slušaj: setio sam se nje zato što mi se desilo da sam danas razgovarao s nekim o njoj. Pa me je interesovalo da li ti znaš ko je ona, jer bismo onda i mi mogli da razgovaramo o njoj, ti i ja, na neki način. Volim da pričam o Sari Kejn. To sam danas osetio. Da mi je to prijalo.

S kim si razgovarao?

S jednom ruskom teniserskom mamom.

I ona je znala za tu depresivnu pozorišnu osobu?

Da.

Je l' bila lepa?

Ne znam.

Ne znaš?

Nikad je nisam video.

Ali upravo si rekao da si razgovarao s njom.

A, misliš na Ruskinju?

Naravno.

Da li lepo izgleda?

Da.

Nisam obratio pažnju.

Lažeš. Je l' lepa?

Jeste.

Nikad se ne igraš sa mnom, tata.

Ali Bertolde, pa to nije tačno.

Jeste.

Nije.

Samo razmišljaš o pozorištu.

Nije tačno.

Jeste.

U pravu si da mnogo razmišljam o pozorištu. Ja volim pozorište.

Ali mene bi trebalo da voliš više.

Volim i tebe. I pre neki dan smo igrali fudbal.

Jako kratko. Uostalom, ja i ne volim fudbal baš toliko.

Ne voliš fudbal?

Ne.

Ali onda moraš to da mi kažeš.

Kažem ti sad.

Dobro, onda ćemo smisliti nešto drugo. Meni odgovara, jer ni ja ne volim fudbal.

Onda i ti moraš meni da kažeš.

Kažem ti sad. Baš kao i ti meni. Ali ja sam mislio da ti obožavaš fudbal.

I zato si se pravio da ga i ti voliš?

Ne bih to baš tako rekao. Prilično je uobičajeno da roditelji podržavaju ono što njihova deca vole da rade.

Ali kad ti kažem, ja ne volim fudbal.

Znam, ali ja sam mislio da voliš.

Sad znaš da ne volim.

Da. Ok. Onda ćemo smisliti nešto drugo čega možemo da se igramo. Je l' imaš neki predlog?

Nemam. Ti odluči.

Ok. Šta bismo mogli? Ne mogu ničega da se setim. Ček, ček, a da napišemo zajedno jedan pozorišni komad, ti i ja, po dečijim pravilima?

Ne.

Ne možeš samo da kažeš ne. Probaćemo malko, pa ako bude dosadno, smislićemo nešto drugo. Tako se otkriva šta voliš i ko si.

Ne.

Ne možeš samo da kažeš ne.

Slušaj ovo, Telemane.

Aha.

Sedi.

Da sednem?

Da.

Ok.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln spürest du kaum einen Hauch...

Šta to znači?

Nije toliko važno šta znači.

Nije važno?

Samo slušaj.

Ali šta je to?

To je Gete.

Aha.

Bader mi je dao.

Dao ti je pesmu?

Da.

Au.

Ali slušaj sad.

Ok.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln...

Pa to si upravo pročitala.

Moraš da čuješ u kontekstu.

Ok.

Über allen Gipfeln ist Ruh, in allen Wipfeln spiirest du kaum einen Hauch. Die Vögelein schweigen im Walde, warte nur, balde, ruhest du auch... Divno, je l' da?

Da. Apsolutno. Baš lepo. Lepo zvuči. Ali malo mi smeta što ne znam šta znači.

Ne smeš da budeš toliko opsednut značenjem stvari.

Ne smem?

Ne. Značenje je najbanalnija strana jednog teksta, Telemane.

Ko to kaže?

Ja kažem.

Aha.

I Bader.

I on?

Da.

Ok. Ali šta to znači?

Kaže: Veče je leglo na planine, svuda je mir, ptice više ne pevaju, na primer, uskoro ćeš zaspati i ti.

Ja?

Ne baš ti, u stvari, i ti, na neki način. Onaj ko čita pesmu. Ili onaj ko je sluša.

Dakle ja.

Dobro, ajde.

Dakle uskoro ću zaspati, i ja.

Da.

Ok.

Šta kažeš?

Fino zvuči.

Ovo je više od finog, Telemane.

Dobro.

Biću toliko dramatična i reći ću da je ovo razlog zbog kog obožavam Nemačku.

Bićeš toliko dramatična?

Da.

Dobro.

Želim da razumeš koliko je ovo dobro. Jesi li u stanju da поделиš sa mnom moje

oduševljenje?

Možda ne baš sasvim.

A delimično?

Jesam.

Ali ipak si malo skeptičan?

Malkice.

Zašto?

Pa. Gete je sigurno bio silan momak, i to je predivno i zvučno i ritmično i što god hoćeš, ali da li je to sprečilo ljude da postanu nacisti, Nina? A? I da li je to pozorište? To se ja pitam. Da li je to, kad se sve sabere i oduzme, pozorište?

Nina, nešto sam razmišljao.

Da čujem.

Ti čitaš nemački i govoriš nemački...

Da?

Ali ne pišeš nemački.

Pišem malko.

Ali se ustručavaš.

Da.

Zašto?

Ne znam.

Ima li to veze sa samopouzdanjem?

Možda.

I da li se u tom slučaju ispod toga krije nešto krupnije?

A šta bi to bilo?

Da li je možda u pitanju to što si ti prosto naprosto nesigurna osoba?

Ja mislim da nije.

Misliš da si sigurna u sebe?

Da, prilično.

Osećam da imaš neke rezerve.

Ja nisam primetila da imam neke rezerve.

Evo, opet.

Šta opet?

Opet imaš rezerve.

Nemam.

Imaš, i ja se pitam da nije upravo tvoja nesigurnost to što te vuče ka svemu što je nemačko?

Šta?

Ti si nesigurna. Nemačka je nesigurna. I zbog toga možete da budete prijateljice.

Ma daj, Telemane!

Nemačka je bila podjarmljena, morala je da trpi prezir, više od šezdeset godina joj je bila slomljena kičma. A i ti imaš ponešto od toga u sebi.

Sad je stvarno dosta.

Trebalo bi češće da ideš u pozorište, Nina.

Šta?

Pozorište može nesigurne ljude toliko toga da nauči.

Šta?

I Nemačka bi trebalo da ide u pozorište.

E pa stvarno.

Trebalo bi da idete u pozorište, obe.

Nina, počeo sam da pravim listu naših poznanika koji su oboleli od raka. Hoćeš da vidiš?

Mogla bih.

Podelio sam je u tri kolone.

Ok.

U prvoj su oni koji su umrli, u drugoj su oni koji su preživeli, a u trećoj su oni za koje se još ne zna da li će se izvući ili neće?

Shvatam.

Ako misliš da je to jednostavan posao, varaš se.

Ne mislim da je jednostavan.

Kao prvo, to je emotivno naporno, a kao drugo, nije lako setiti se svih. Čini mi se da svi odreda imaju rak.

Pa. U svakom slučaju ih je dosta.

Svi.

Ne, Telemane. Nemaju svi.

Rak je pozorište.

Je l'?

Nego šta. Nema mnogo stvari koje su više pozorište od raka. Drugim rečima, ta lista je za tebe važan posao?

Vrlo važan, Nina. I krajnje je vreme bilo da ga se prihvatim. Ne mogu više da odlažem.

Baš sam uspostavila dobar konakt sa Baderovima na Cugšpicu.

Aha. Sa oboma ili?

Da, sa oboma. Ali možda posebno dobar s njim.

Ok.

On je nastavnik.

Baš kao i ti?

Da.

Baš dobro.

I misli da dobro govorim nemački.

I ja to mislim.

Rekao je da govorim kao da sam iz okoline Berlina. Nikad u životu ne bi pogodio da sam Norvežanka. Tako je rekao. Znači to je rekao?

I danas dolaze na ručak.

Danas?

Zaboravila sam da ti kažem.

Ok. Nema problema. Spremiću nešto.

Odlično. Ali mislim da ne bi trebalo da pričaš o ratu.

Šta? Čak ni o pokušaju atentata na Hitlera?

Ne.

Ali to je bio otpor.

Neću to da slušam. A neću da slušam ni o nacizmu.

Aha.

Ni o čemu što se dogodilo između 1939. i 1945, bilo gde u svetu.

A Prvi svetski rat?

Ne.

Ujedinjenje Nemačke i zasnivanje države 1871?

Ne.

Berlinski zid.

Ni to.

Ne misliš valjda da treba da ćutim sve vreme?

Ne.

Mogu li da pričam o pozorištu?

Najradije ne.

O hrani?

Hrana je u redu. I mislim da treba da ispričaš nešto, neku priču, najradije zabavnu, koja ne vređa nijedan narod ili pojedinca, i preferirala bih neku koju nisam već čula.

Teleman krstari gradom tražeći vodicu od narandžinog cveta. U Lidlu u Olimpijaštrase je nema. Traži imigrantske prodavnice, ali njih nije lako naći. Ko do đavola uopšte imigrira u Miksing Part? Na kraju ipak uspeva da pronade neku tursku radnjicu i nabavi svoju vodicu od narandžinog cveta. Napraviće arapske palačinke sa sirupom od narandžinog cveta. Pa će Bader malo da se zamisli, razmišlja Teleman. Oni očekuju svinjske kolenice sa kiselim kupusom, ili nešto tipično norveško kao što je kuvani bakalar, ali dobiće arapske palačinke sa sirupom od pomorandžinog cveta. Teleman mora da se osmehne. A za desert će napraviti karamelizovani ananas sa toplim prelivom od čokolade. Sve su to Najdželini recepti. Inače, ima već nekoliko dana kako nije mislio na nju. Sanjarenje o Kejt Buš i Najdželi malo mu je teško palo na stomak. Bilo je tu štošta da se svari. Samo prihvatanje sopstvene primitivnosti ga je dosta koštalo. Ne poznajem samog sebe, razmišljao je Teleman. Mislím da sam takav i takav, ali kad oslobodim svoja osećanja očigledno postajem nešto sasvim drugo. Nikad nisam potpuno upoznao sebe. Zbog toga ne uspevam da krenem sa svojim dramskim radom. Ometa me to što ne poznajem samog sebe. Iskrenost, pomisli Teleman odjednom. Potpuna. Ako sam već primitivan, moram se usuditi da budem potpuno primitivan. Ako neko mora da bude povređen, šta da se radi. Neiskreno pozorište je loše pozorište. Teleman zastane. Kesa s vodicom od narandžinog cveta pitomo se klata u stisnutoj pesnici. Pogađa ga velika istina, čini mu se, u glavnoj ulici u Miksing Partu, usred prepodneva. Najbolje je uvek iskreno. Mora da bude sto posto iskren. Prema Nini, prema deci, prema Baderovima i prema sebi samom. Sara Kejn je napisala: It is myself I have never met,⁹ priseća se Teleman. A sad i on razmišlja o nečem sličnom.

⁹ Ja sam ta koju nikad nisam upoznala.

Razmišlja kao pozorišni čovek. Pozorišne misli. Konačno. To se traži. Ovo će biti pozorište.

Šta je rekao?

Her Bader je rekao da je karamelizovani ananas vrlo dobar i pita se da li sme da se usudi da zamoli za još jedno parče.

Samo neka izvoli.

Šta si sad rekla?

Rekla sam Baderovima da ćeš nam sad ispričati jednu priču i da sam malo uzbuđena jer je ja dosad nisam čula.

Aha. Pa nije baš bog zna šta. U pitanju je nešto što mi se dogodilo u aprilu. Jedna nesreća.

Nesreća?

Da. Mala.

Inisi mi ispričao?

Ne.

A zašto?

Mislim da sam potisnuo celu tu epizodu.

Ali si se sad setio.

Da.

Ok. Da čujemo.

Hoćeš li da prevodiš dok pričam ili da stojem s vremena na vreme?

Prevodiću dok pričaš.

Ok. To se desilo kad si ti bila na seminaru, ne sećam se gde si tačno bila.

Bila sam u Voksenosenu.

U Voksenosenu?

Da, to je ono mesto gore na brdu Holmenkolen koje je Norveška dala Švedskoj posle rata.

Mislio sam da nećemo pričati o ratu.

Nećemo.

Ok. U svakom slučaju, to se desilo dok si bila tamo.

Dobro.

Šta si sad rekla?

Samo sam im objasnila da priča zapravo još nije počela. Sad počinjem.

Dobro.

Ti si dakle bila na seminaru, a ja sam bio odvezao Hejdi na trening i trebalo je da odem po Bertolda i Sabine koji su bili kod nekih drugara. Vozio sam prema Skejenu i trebalo je iz jedne male ulice da skrenem desno u jednu veću. Utom je naišao jedan biciklista, s desne strane, trotoarom, bilo je jako mnogo snega, a bilo je i mračno, i kad sam ja naišao, vozeći polako, moram to da naglasim, vozio sam vrlo sporo i oprezno, kao i obično, biciklista je naglo zakočio. Prejako je zakočio prednjom kočnicom i preleteo preko bicikla, napravio je nekakav spori salto i udario sa strane o kola. Nekoliko sekundi nisam pomerao automobil, i kad se ništa nije čulo, polako sam skrenuo i zaustavio se, i onda sam čekao. Mora da sam bio malo zbunjen, jer mi uopšte nije palo na pamet da treba da izađem iz auta i da vidim kakva je situacija. U retrovizoru sam video da je biciklista ustao i krenuo prema meni, pa sam se nagnuo i spustio prozor sa suvozačeve strane. Pitao sam ga kako je i on je odgovorio da misli da je prilično dobro. A onda je rekao da sam mu prešao točkom preko ruke.

Pregazio si mu ruku?

Očigledno. Video sam da mu je podlaktica malo spljoštena, ali pomerao je prste kao da je sve u redu i čak se i osmehivao, iako je to možda bio malo usiljen osmeh.

I šta je bilo?

Pitao sam ga da li želi da ga nekud odvezem, ali on nije hteo. Zato sam mu samo pozeleo brz oporavak i produžio.

Produžio si dalje?

Da.

I više o tome nisi razmišljao?

Ne. Ali u poslednje vreme jesam malo.

Zbog toga si, dakle, bio malo odsutan?

Mislim da nije to razlog. Ali razmišljao sam kako za sam sudar nisam kriv. Za sudar je bez ikakve sumnje kriv samo on. Moja greška je u tome što nisam stao već sam skrenuo iza ugla, mora da sam mu tad prešao preko ruke. Šta je rekao?

Her Bader je rekao da nije trebalo da se odvezeš iza ugla.

Upravo sam i ja to rekao. Šta sad kaže?

Kaže da je trebalo da staneš čim je biciklista naleteo na kola, i da je trebalo da izađeš iz kola i da proveriš kakva je situacija.

Reci her Baderu da mislim da treba da gleda svoja posla.

Neću to da kažem.

Reci!

Neću.

Šta si sad rekla?

Rekla sam im da si rekao da smo zahvalni što su prihvatili naš poziv i da ste ti i tvoja žena - tj. ja - zahvalni što su nam iznajmili ovu predivnu kuću.

Do đavola, naučiću nemački.

Nauči.

Šta sad kažu?

Sad oni zahvaljuju, na dobroj hrani, prijatnom društvu i interesantnoj priči koju si upravo ispričao.

Nema na fucking čemu.

Neprijatna mi je pomisao da nešto kriješ od mene.

Ne krijem ništa.

Gaziš ljudima preko ruku i ne govoriš mi ništa o tome. To... mislim da je to čudno, to me zabrinjava.

To mi je bilo odvratno pa sam potisnuo. Otkad se dogodilo, nisam razmišljao o tome.

I sad si se slučajno setio?

Da.

Zašto?

Zato što si tražila da ispričam priču koju ranije nisi čula. To je prilično krupan zahtev, ali ja sam zadatak shvatio ozbiljno i setio sam se toga.

Ima li još nešto?

Šta?

Još nešto što mi nisi ispričao?

Mislim da nema.

Misliš?

Ne, mislim da nema.

Nema više nesreća, malih ili velikih?

Ne.

Nisi nikoga ubio?

Ne.

Ali ne možeš da budeš siguran?

Kako to misliš?

Ako ti je odvratno što si pregazio ruku nekog bicikliste, onda ti je sigurno još odvratnije da nekoga ubiješ, pa bi to najverovatnije još dublje potisnuo.

Tu si u pravu.

Ali to ti ne zvuči poznato?

Mislim da sad malo preteruješ, Nina.

A ja mislim da je čudno da odlučiš da ispričaš kako si pregazio ruku nekog bicikliste kad su nam u gostima ljudi iz inostranstva. Ne predstavljaš samo sebe, Telemane, predstavljaš i mene, na neki način, i svoju zemlju. Sad Baderovi sigurno misle da su Norvežani potpuno poremećeni.

U redu. Sledeći put ću ispričati neku drugu priču.

Ako bude bilo sledećeg puta.

Šta to znači?

Ne znam.

Šta ti zapravo hoćeš da kažeš?

Samo to da se zbog tebe osećam nesigurno, Telemane. Nisam sigurna da ti razlikuješ fikciju od stvarnosti na način koji je razumljiv ostalim zrelim ljudima. Ne razumem šta hoćeš da kažeš.

Ti živiš u svetu u kom se sećanja i fantazije ponekad pomešaju, ali ovo nije pozorište, Telemane, ovo smo mi, ovo smo ti i ja i naša deca na odmoru, i pokušali smo da razgovaramo s drugim ljudima, ali je to zahvaljujući tebi ispalo čudno, napravila se scena. Možda ti i znaš šta ti je u glavi, ali tvoje okruženje to ne zna.

Je l' to veliki problem?

Da, mislim da jeste.

Ali ovo se dogodilo. Biciklista je udario u kola i ja sam mu pregazio ruku.

Shvatam.

Ruka mu je posle toga bila malo spljoštena.

Ok, laku noć.

Laku noć.

Šta to zaboga radiš?

Pravim doručak.

Više liči na ručak.

Ali doručak je.

Ručaćeš u vreme doručka?

Ne. Doručkovaću.

Ali izgleda kao ručak.

Dosadna si, Nina.

Šta?

Sigurno ti se neće dopasti ovo što ću reći i molim te da obratiš pažnju da nisam podigao ton niti se izmotavam, ali da je neko sa strane slušao ovo što si upravo govorila, ja im ne bih zamerio ako bi pomislili da si ti jedna konvencionalna i dosadna osoba.

Je l' ti to hoćeš da kažeš da sam ja dosadna?

Nije mi prijatno što moram da se pravdam na ovakav način. Na odmoru smo. Nemamo nikakvih planova. Kad sam se probudio, ležao sam, razmišljao o pozorištu i uživao, i onda sam ogladneo i sad sam ovde i pravim tri ribe sa salsom biljni trio jer me kopka kakvog je ukusa. Doba dana i konvencije u vezi s tim šta je uobičajeno jesti za doručak me ne zanimaju.

Ne smatraš da je uznemirujuće što Najdžela na ovoj slici samo što nije stavila hranu u usta?

Ne.

Najdžela dakle nije dosadna?

To ne znam.

Ali šta misliš?

Da nije dosadna.

Ni ja nisam dosadna.

Pa nisi.

Ali upravo si rekao da jesam.

Pre sam rekao da mi veoma ličiš na neku dosadnu osobu.

Zato što smatram da je čudno ručati u vreme doručka?

Da.

A ti si uzbudljiv?

To nisam rekao.

Ali mislim da to misliš.

Ja sam možda malo otvoreniji od tebe. Malo više bez granica. Možda.

Možda ja ne smatram da je bezgraničnost cilj kome treba težiti.

Može biti.

Baš tako.

Onda se slažemo.

Da.

Hoćeš da probaš?

Ne.

Kasnije?

Možda.

Za ručak?

Videću.

Jesi li znao da su ovo zapravo dva grada?

A... ne.

Bader mi je upravo rekao.

Dobro.

Prvobitno je Garmiš bio jedan grad, a Partenkirhen drugi.

Ok.

Pa su spojeni pred zimsku olimpijadu 1936.

Shvatam.

Ali stanovnici se nisu slagali s tim.

Ok.

Hitler je prosto odlučio da se spoje.

Tipično za Hitlera.

I danas mnogi turisti grad zovu samo Garmiš, ali to nije baš najsrećnije rešenje jer je onda ovima koji žive u Partenkirhenu krivo, kaže Bader.

A u kom delu smo mi?

U Partenkirhenu.

Znači Baderu je krivo.

Sigurno mu je malo krivo.

Jesi li ga tešila.

Pa glas mi je bio topao i miran.

Odlično. Ali dok god govorimo Miksing Part, elegantno izbegavamo ceo taj problem.

Mislim da bi trebalo da prestaneš s tim.

To se neće desiti.

Ovde su u pitanju identitet i osećanja. S takvim stvarima se ne izmotava.

Ja se izmotavam.

Kako bi se ti osećao kad bi Nemci smislili neki posprdan naziv za Oslo?

Što se mene tiče, samo nek izvole. I sam se bavim tom mišlju. Čekaj, moram da zapišem. Imaš li neki predlog?

Ne.

Imaš li olovku?

Ne.

Telemane?

Da.

Jesi li svestan da ti svaka cigareta skraćuje život za 11 minuta.

Nisam to znao.

Ali tako je.

Ok.

O čemu razmišljaš sad kad to znaš?

Ne znam. Jedanaest minuta nije baš bog zna šta.

Nije, ali kad sabereš sve cigarete koje si popušio, dobiješ mesece i godine.

Ne može tako da se gleda.

Ne može?

Ne. Paklica od deset komada je sto deset minuta. To je jedan malo duži film ili jedan od manjih komada koje u Nacionalnom pozorištu imamo na Maloj sceni.

Šta hoćeš da kažeš?

Ima mnogo filmova i pozorišnih predstava koje ne vredi gledati, pa ako počnem da preskačem predstave za koje znam da mi ništa neće dati, a većina ih je takvih, doći ću na nulu.

Je l' ti to ozbiljno?

Naravno.

Ponekad se pitam da li si ti sasvim normalan.

Naravno. I ja svašta mislim o tebi, ali to ne govorim.

Je l'?

Da.

Šta na primer?

Neću da komentarišem.

To je kukavički s tvoje strane.

Mislim da nisi dobro promislila o ovome, Nina. Hoću da znam šta misliš o

meni.

Bez komentara.

Ali voliš me?

Da, da.

Je l' spavaš?

Šta?

Pitala sam te da li spavaš?

A šta ti misliš?

Je l' mogu nešto da kažem?

Pa.

Razmišljam o onome o čemu smo danas razgovarali.

Mhm?

Mislim da je važno da kažemo šta mislimo jedno o drugom, i to mora da važi i za sitnice i za krupne stvari, bilo kad.

Ne plašiš se da bi to moglo da bude brutalno?

Šta da se radi.

I kad ćemo da počnemo s tim?

Sad odmah.

Ok. Ja na primer mislim da je neuviđavno ovako me držati budnim baš sad kad sam bio na ivici da zaspim.

Ali ovo je važno.

Jeste, ali videćemo se sutra rano ujutro. A među nama se do ujutro svejedno ništa neće dogoditi.

Misliš da je trebalo da sačekam.

Da.

Skreni levo.

Jesi li siguran?

Sudeći po karti, dvorac bi trebalo da bude nekoliko kilometara dalje niz ovaj put.

Šta znači taj pogled?

Malko sam iznerviran.

Zbog?

Zato što mi to kako ti voziš auto, smeta.

Samo danas ili i inače?

I inače.

Ja dobro vozim.

Ne voziš. Prvo predugo voziš u prvoj brzini, a onda predugo u drugoj, i ako su ti brisači uključeni, a kiša prestane da pada, ti ih ne isključiš, uopšte ne primećuješ da brisači rade bez razloga, a kad staneš, suviše brzo izvadiš ključ iz kontakt brave. I ključ se iskrivi.

Ali ključ nije iskrivljen.

Nije.

Znači grešiš.

Ne grešim. Stalno ispravljam ključ kad ti ne gledaš.

Kao da bi me zaštitio?

Da. U stvari ne znam zašto. Samo neću da ključ bude iskrivljen.

Užasno je iritantno što ne znaš zašto ga ispravljaš.

Pa ti si htela da govorimo sve jedno drugom.

U pravu si.

Mislio sam da to hoćeš.

Hoću. Ali možda ne pred decom.

Ok. Znači ovo što sam upravo rekao je malo bilo dobro, a malo i ne tako dobro.

Da.

Ali je ipak dobar početak?

Da, da. Inače, mislim da bi trebalo da počneš da koristiš čačkalice.

Šta?

Zubi su ti nekako čudni, pa hrana često zapada između njih. To je odvratno.

Moram malo da se priberem da bih te poljubila. Na primer.

U, je!

Jesi li se naljutio?

Da znaš da jesam, ali ja sam zapravo govorio o zamku.

A da. Deco, pogledajte!

Ko je zaboga ovo sagradio?

Ludvig II. To je onaj o kojem sam ti mnogo pričala.

Da, jesi. Kakav đavolski zamak! Onaj ko je ovo izgradio bio je potpuna lujka, mentalni slučaj, opaljen mokrom čarapom, kako se to danas kaže, Hejdi? Kako vi kažete?

Mi samo kažemo lud.

Ok. Onaj koji je ovo izgradio bio je lud. Nina, šta misliš, da li je tačna tvrdnja da postoji veza između Ludviga II i nacionalsocijalizma?

Ne.

Čak ni malena, tanušna vezica?

Ne.

Ok. Jeste li čuli, deco? Ne postoji veza između Ludviga II i nacionalsocijalizma.

Tako kaže vaša majka. Ko hoće sladoled?

Ej, eno one što sam je sreo u Lidlu.

Ko?

Ona Amerikanka o kojoj sam ti pričao, što je imala svadbenu tortu u obliku ovog zamka i još svašta nešto.

A, da. Gde je?

Tamo kod zida.

Ok.

Misliš da treba da odem do nje i da joj zahvalim na tom razgovoru?

Ne.

Što?

Ne znam. Prosto mislim da ne treba.

Ok. Ali evo ide k nama.

Poljubi me!

Šta?

Poljubi me.

To ću, naravno, rado učiniti, ali zašto baš sad?

Uh! Sad je prekasno.

Hi!

Hello. This is my wife, Nina.

I'm Lisa.

Hello.

Sorry to bother you, but I just wanted to say hello. It's an amazing castle, don't you think?

Yes.

Absolutely. And I like the fact that the king who built it was a raving lunatic.

What?

And a homosexual, although it's nothing wrong with being homosexual, of

course.

What?

You didn't know?

I never understand you guys' humor. But we love it here anyway. We have so much fun in Europe.

Yes, We too.

Ok. I'll go and find my family now. Take care.

You too. Good bye.¹⁰ Da te poljubim sad?

Ne.

10 Čao!

Zdravo. Ovo je moja žena, Nina.

Ja sam Lisa.

Zdravo.

Izvinite što vam smetam, samo sam htela da se javim. Zamak je divan, je l' da?

Jeste.

Potpuno. I sviđa mi se činjenica što je kralj koji ga je sagradio bio potpuni ludak.

Šta?

I homoseksualac, mada nema ništa loše u homoseksualnosti, naravno.

Šta?

Nisi znala?

Nikad ne shvatam taj vaš humor. Ali svejedno nam je mnogo lepo ovde.

Mного nam je zabavno u Evropi.

Da, i nama.

Ok. Idem ja sad da nađem svoju porodicu. Čuvajte se.

I ti. Zdravo.

Oni su zapravo strašno sposobni.

Ko?

Nemci.

Da.

Kad čovek malo bolje razmisli.

Mmm.

Sve što su postigli.

Da, da.

Muzika i književnost i mašine i aparati i zamkovi i ovo i ono. Čak i pozorište.

Skoro da nema toga što oni ne mogu.

Ne.

Samo šteta što...

Telemane, molim te.

Misliš da ne treba da pričam o tome?

Ne.

Misliš da treba da ćutim?

Da.

Teleman traži šta će da napravi za ručak i naiđe na Najdželinu fotografiju na kojoj trese šejker i osmehuje se. Oseti ubod nečega što liči na čežnju. Zašto se Nina nikad ne osmehuje tresući šejker? Kao da u njihovom odnosu nema prostora za tu mogućnost. Ono što situaciju čini ekstra pikantnom je to što Najdžela nosi majicu sa logom Plejboja. Boje na fotografiji su čudno obrađene, pa nije sasvim jasno kako majica zaista izgleda, razmišlja Teleman, ali pretpostavlja da je crna i da je logo Plejboja srebrn i da ima nekakav efekat odsjaja. Sve u svemu, u pitanju je vrlo uočljiva majica. Posebno zato što Najdžela ima jasne obline. Da li ju je sama kupila? Razmišlja Teleman. Da li je moguće da je Najdžela otišla u neku londonsku prodavnicu i kupila ovu majicu? I ako jeste, da li ju je aktivno tražila ili je prosto naišla na nju tražeći nešto drugo? Ovo su važna pitanja jer se iz odgovora mogu dokučiti delovi njene ličnosti.

O čemu razmišljaš?

E, zdravo. Nisam te čuo.

Da. Bila sam tiha.

Shvatam. Samo tražim nešto da napravim za ručak.

Ali na toj strani koju gledaš nema recepata?

Nema. Zasad samo razmišljam. Ja... dumam o nečemu.

O čemu?

Ma... ni o čemu posebnom.

Ne misliš da je malo preterano što nosi Plejboj majicu?

Šta?

Nemoj da se praviš kao da ne razumeš o čemu govorim.

Da, možda je malo preterano. Da... jeste.

Ali ti se malo i sviđa, čini mi se.

Slušaj: ova strana u kuvaru je slučajno otvorena, a ja sam se nešto zamislio, kao

i obično, da tako kažem, a onda se ponovo pozorište, naravno, malo poigralo sa mnom. I to je sve.

Ok. Hoćeš da ja jednom napravim ručak?

Ako želiš.

Šta bi ti?

Ja bih da ja napravim ručak.

Voliš da kuvaš ručak?

Da.

Ranije nisi voleo.

Ne.

Promenio si se?

Mora da jesam.

Lepo.

Da, kad si već to pomenula, osećam da sam manje-više stalno u nekom kontinuiranom procesu promene i razvoja. Ne samo u pogledu hrane. Ali možda posebno u pogledu hrane.

Ok.

Zar se ti ne menjaš?

Sigurno. Teško je reći.

Da, teško je. To je neprijatno komplikovan proces. I bolan.

Smatraš da je bolan?

Ne. Ne zaista.

Ali ipak si to rekao?

Da.

A šta ako je Najdželi Čarls Sači kupio Plejboj majicu?

Ova misao pogodi Telemana kao meteor. Godinama mu se približavala, a da je on nije bio svestan. I sad ga je pogodila i uništila sav život u njemu. U, sunce ti! Razmišlja Teleman. E taj Sači, svinja matora. Predstavlja se kao dobročinitelj

koji kupuje umetnost i besplatno je ustupa javnosti, i neće da njegova ličnost bude predmet pažnje. Svinja. Sad su se kockice složile. Sači Najdželu doživljava kao svoju privatnu igračku. Pomoću lukavštine, novca i zagonetnog čuvenja namamio ju je u opasnu zamku. A plavooka Najdžela se uhvatila u mrežu. Skače na svaki njegov mig. To objašnjava i fotografiju u taksiju. Sači ne mora da sedi tik uz nju jer je poseduje od glave do pete. Pripitomio ju je i začarao. Svet misli da je ona slobodna. Vidimo je kako snima programe o hrani, piše knjige i posvuda nastupa. Ali ona je u stvari zarobljena u umu jednog bolesnog čoveka.

Teleman odjednom sve shvati. Po prvi put shvati da je Najdžela u opasnosti. On je iskorištava na najsiroviji način. Njoj je potrebna pomoć. Bože gospode. Bože. Gospode.

Telemane?

A... da?

Je l' nešto nije u redu? Potpuno si prebledeo.

Ovaj... vrti mi se u glavi.

Imaš li temperaturu?

Ne znam.

Bogami si vruć.

Da, osećam da sam vruć.

Hoćeš da ipak ja danas napravim ručak?

Da, možda bi mogla.

Dobro.

Mislim da ću da idem malo da legnem.

Idi.

Tata?

Tišina, Bertolde! Tata razmišlja o pozorištu.

Ali tata?!

Je l' važno?

Jeste.

Ok, ajde reci.

Pogodi šta ću ja da budem?

Misliš kad porasteš?

Da.

Hmm... odustajem, ne znam.

Ali pogađaj!

Ok... je l' vezano za nekakav transport?

Nije. Biću advokat. Ili neko ko radi u upravi opštine Oslo.

Au, dobro, jesi li ti to sad pričao s mamom?

Jesam. Ali šta kažeš?

Oba posla zvuče odlično, Bertolde. Baš divno.

Misliš da ću uspeti?

Pa. Ne znam. Ja bih se, naravno, prvi radovao ako bi ti uspeo, ali iskreno rečeno, mislim da si suviše vetropirast.

Šta misliš, šta ću onda biti?

Je l' možeš da podneseš istinu?

Mogu.

Mislim da ćeš da budeš pingpong loptica u sistemu.

Šta je to?

To je neko koga niko neće i koga guraju od službe do službe sve dok u njemu ne skrše i poslednju trunku otpora i na kraju ga proglase nesposobnim za rad.

Ok.

Mama i ja ćemo ti, naravno, pomoći koliko budemo mogli. Možemo da ti pišemo pisma, i sigurno ćeš moći da živiš kod kuće malo duže nego što je uobičajeno. Snaći ćemo se već nekako.

Ok.

A posle nekoliko godina ogorčenosti možda ćeš početi da pišeš drame.

Misliš?

Videćemo. Ali mislim da tu mogućnost ne treba odbacivati.

E, Bader je ispred vrata.

Je l'?

Pita da li hoćeš s njim u šetnju.

Šta?

Tako kaže. Žao mu je što se onaj ručak pre neki dan završio u pomalo neprijatnoj atmosferi pa pita da li hoćeš s njim u šetnju da se bolje upoznate.

U kakvu šetnju?

Sigurno u običnu šetnju.

Pozdravi ga i zahvali mu na pozivu, ali ne mogu.

Mislím da treba da ideš.

Ali kažem ti da neću.

Mislím da treba da ideš.

Šta kaže?

Kaže da moraš čvršće da zapertlaš cipele i pita na koju planinu ti se ide.

Svejedno mi je. Šta sad kaže?

Da samo treba da se osvrneš oko sebe, planine su svud okolo, i da možete da idete na onu koja ti se najviše sviđa.

Nemam nikakvog osnova da mi se bilo koja od tih planina sviđa ili ne sviđa. Šta sad kaže?

Kaže da se ona planina zove Cugšpic, ona tamo Alpšpic, pa onda idu Vank, Ekbauer, Hausberg i Krojcek.

Zar ne možeš da mu kažeš da bih radije da ostanem kod kuće, razmišljam o pozorištu i radim na svojoj listi poznanika koji imaju rak?

Ne.

Možeš li da ga pitaš da li on poznaje nekoga ko ima rak?

Ne.

Zaista si neupotrebljiv tumač.

Nisam.

Tumači ne smeju da biraju koji deo poruke će da prenesu. Oni moraju da budu neutralni posrednici. Ne smeju da utiču na tok priče.

Nećemo sad o tome.

Šta kaže?

Podseća na ovo s planinom.

Dobro, do đavola, nek bude Alpšpic, barem nije tako proketo visoka kao ove ostale. Šta sad kaže?

Kaže da on voli da ode gore žičarom, a da se spusti peške, ali ako ti više voliš da hodaš do gore, on nema ništa protiv. Da hodam? Jesi li poludela?

Onda ću mu reći da ti se sviđa njegov predlog.

Ne sumnjam da ćeš mu to reći.

Lepo se provedite.

Baš ti hvala.

Nemački, nemački, nemački, nemački, nemački.

Ne razumem ništa, Badere, baš ništa, tako da nema poente da pričaš. Zar ne možemo samo da hodamo u tišini? Ovde je predivno, to ti priznajem. Čak je fantastično predivno.

Nemački, nemački, nemački, nemački.

Ajde učuti već jednom.

Nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački.

O čemu sad pričaš? Je l' o ratu? Rekao bih da pričaš o ratu.

Nemački, nemački, nemački.

Misliš na prvi rat? Da, on je bio strašan. I ta đavolska ideja o rovovskoj borbi... zbog toga je još čudnije što ste započeli drugi.

Nemački, nemački.

Bili ste se zahuktali. Samo vam je rat bio na pameti, zar ne?

Nije moglo da vam se navaše.

Nemački, nemački, nemački.

Da, to i ja kažem.

Nemački, nemački, nemački, nemački.

Je l' se slažeš? Ček, ček, tamo je neki kiosk.

Nemački, nemački.

Je l' me to pitaš hoću li sladoled? Hoću, hvala. Lepo od tebe.

Nemački, nemački, nemački, nemački.

Nemoj pogrešno da me razumeš, Badere, ne prebacujem tebi, ti si sigurno dobar čovek. I vreme je da sve te ratove ostavimo za sobom. Nina kaže da ste vi to već učinili, i da ste nastavili dalje, i to na impresivan način. Moguće da je to tačno.

Nemački, nemački.

Da, da, ali nećemo više o tome. Bolje da pričamo o pozorištu. Uprkos svemu, nemačko pozorište je na prilično dobrom glasu. Ne razumeš me, čini mi se.

Nemački, nemački?

Nemačko pozorište, da, Deutscher Theater!

Da!

I posebno Folksbine, je 1' se beše tako zove? U Berlinu? I Fasbinder, on je doduše pravio filmove, ali i filmovi su neka vrsta pozorišta, u svakom slučaju se mogu meriti s pozorištem, ako shvataš šta hoću da kažem.

Nemački, nemački, Fasbinder?

To! Sad razgovaramo. Sad smo, vidiš, ostvarili kontakt, Badere!

Izvini, ali već satima hodamo. Ja bih kući.

Nemački, nemački.

Zar ne postoji neka prečica? Ili možda poslednji komad puta možemo da pređemo nekim busom?

Nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački, nemački.

Čini mi se da sad zvučiš malo utučeno. Glavu gore, Badermane.

Nemački, nemački, nemački.

Je l' ti to i dalje drviš o ratu? Mislio sam da smo to ostavili za sobom. Jesi li ti od onih što imaju ograničen opseg tema? Ili možda obožavaš da pričaš o ratu, ali osećaš da je to komplikovano jer je krivica i sramota na vama?

Nemački, nemački.

Nemam ništa protiv da pričamo o sramoti, ako ti to želiš.

Nemački, nemački, nemački.

Ne, Badere, ovo je besmisleno, samo se vrtimo ukруг. Predlažem da začepiš i tako ćemo obojica moći da razmišljamo o onome o čemu najviše volimo da razmišljamo.

Nemački.

U redu. Ja ću razmišljati o pozorištu. I malo o Najdželi.

Najdžela?

Da, o Najdželi.

DA! DA! Najdžela!

Tako znači.

Nemački, nemački, nemački!

Smiri se, čoveče! Sad si već pomalo vulgaran. Jeste da je Najdžela fascinantno krupna, ali ne zaboravi da iza te fasade kuca krhko i usamljeno srce koje je zarobljeno u intrigama jednog bolesnog Jevrejina, zaboravi da sam rekao

Jevrejin! Nije trebalo to da kažem, to nema nikakve veze, i u ovom predelu ima posebno loš prizvuk, pravi se da to nisi čuo. Ali poenta je ista: Najdžela nam svima pruža utehu svojom hranom. Ali ko njoj pruža utehu, Badere? A? A? Ko pruža utehu Najdželi?

Nemački, nemački, nemački.

Nisi odgovorio na moje pitanje.

Nemački, nemački?

Pitaš da li možeš da me držiš za ruku? Zaboravi.

Kako je prošla šetnja s Baderom?

Nije bilo loše.

Nemaš želju da pričaš o tome?

Nema bog zna šta da se kaže. Popeli smo se žičarom. Sišli smo peške.

Jeste li razgovarali?

On je dosta pričao o ratu, čini mi se. A ja sam pokušavao da ga pratim što sam bolje mogao.

Jeste li se smejali?

Ne sećam se da smo se smejali.

Šteta.

Ali kupio mi je jedan sladoled.

Je l'?

Jedan veliki sladoled.

Lepo.

Inače, na kraju smo našli neki zajednički jezik. Pokazalo se da imamo jedno zajedničko interesovanje.

Koje?

Nisam baš sasvim siguran, ali čini mi se da obojica volimo hranu. No može biti i da je nešto drugo.

A šta je onda?

Neću da kažem.

Nećeš da kažeš?

Ne.

Nina!

Da? Šta je bilo?

Upravo sam ostvario kontakt sa svojim reptilskim mozgom!

Sa čim?

Sa reptilskim mozgom.

Je l'?

Bilo je vrlo posebno, malo nestvarno, ali istovremeno i potpuno stvarno, ako razumeš šta hoću da kažem, skoro kao pozorište.

Ok.

Da nastavim da ti pričam?

Slobodno.

Sedeo sam i razmišljao o pozorištu, kao i obično, zapravo sam taman hteo da zapišem nešto što sam smatrao da treba da se zapiše, kad sam perifernim vidom registrovao neki pokret koji mi uopšte nije bio u fokusu.

Ok.

Mozak je istog trenutka počeo na sve strane da šalje signalne materije, ne znam kako se zovu, ali čuo sam na primer za serotonin, dopamin i adrenalin, pa nije nezamislivo da je neka od tih materija učestvovala i ovog puta. Osetio sam u kičmi, i na čelu, neku vrstu munjevitog, toplog impulsa, i mišići su mi se napeli, krenuo sam da zamahnem jednom rukom, levom, čini mi se, i počelo je da me ispunjava nekakvo osećanje panike.

Au.

Znaš li šta se to pomerilo?

Ne.

Onaj kraj filter vrećice u kojoj nije čaj, onaj sa papirićem, na kom piše lipton, ili u ovom slučaju: Teekanne Liebesfrucht.

Je l'?

Papirić se ljuljao preko ruba šolje. Moj mozak je sigurno pomislio da je to neki otrovni pauk i spremio se da ga ubije. Bilo je pitanje života i smrti, shvataš?

Au.

Pitanje je bilo: ja ili on.

Baš dramatično.

Je 1' da? Kao pozorište u svom najboljem izdanju. Oprosti mi što to ponavljam.

Ali bilo je dobro kao pozorište.

Au.

Potrebno mi je da ovo malo obradim, Nina, je 1' nemaš protiv da se malo prošetam sam?

Naravno da nemam.

Želim stalak za cveće.

Dobro.

I na njemu paprat.

Pa upravo ti je prošao rođendan.

Jeste, ali samo kažem, da ne bi morala da me pitaš kad mi sledeći put budeš kupovala poklon.

U redu.

Stalak mora da bude otprilike ovoliko visok, a paprat mora da bude relativno razbokorena.

Razumem.

I treba da stoji desno od mog pisaćeg stola kod kuće, ispred prozora.

Zašto razmišljaš o tome?

Ne znam.

Prestani to da govoriš.

Šta?

Prestani da govoriš da ne znaš.

Ali šta ako stvarno ne znam?

Odlično ti znaš. To ti je samo način da okončaš razgovor, da bi mogao da se vratiš svojim mislima.

Ok.

Dakle, zašto razmišljaš o stalcima i papratima?

Video sam nebrojene fotografije ljudi iz pozorišta pored stalaka s papratima. Glumce, reditelje, dramaturge. Svi su to imali. Čak i Darwin.

Darvin?

Da.

Mislila sam da se on nije bavio pozorištem?

Zavisi koga pitaš. Teorija evolucije je takođe na neki način pozorište.

Ali na neki način i nije.

Naravno. Tu čovek mora da bude malo otvoren.

No ti svejedno misliš da su stalci, paprati i pozorišne misli nerazdvojni?

Mislim da su oni međusobni preduslovi.

Znači paprat i stalci ne mogu postojati bez pozorišnih misli? I obrnuto.

I obrnuto?

Tako je. Odjednom mi to deluje očigledno. Zamisli da dosad nisam uočio tu vezu. Blesavo.

Ali to je radikalna misao.

Moguće.

Ti si radikaln tip?

Možda i jesam. Ali ne mogu da čekam do sledećeg rođendana.

Ne možeš?

Svakog minuta mi iz glave iščili poneka pozorišna misao.

A, pa, ne možeš to da dozvoliš.

Ne mogu. Drago mi je što me razumeš. Imaš li nešto protiv da sam nabavim stalak i paprat?

Naravno da nemam.

Misliš da ovde u Miksing Partu to ima da se kupi?

Ne zove se Miksing Part.

Telemane!

Mm?

Pričaš u snu.

Šta?

Smetaš mi, ne mogu da spavam.

Pričao sam?

Da.

Šta sam rekao?

Šta ti misliš?

Ne znam.

Prestani da govoriš da ne znaš.

Pa ne znam šta sam rekao u snu. Spavao sam.

Pričao si o jednoj drugoj ženi.

Je l'?

Da.

O kojoj?

To nisi rekao. Ali hteo si da je spaseš. Rekao si da ćeš je spasti.

To sam rekao?

Da.

Ok... to si bila ti.

Nisam.

Jesi. Valjda ja najbolje znam šta sam sanjao.

Hteo si da me spaseš?

Da. Neko te je oteo.

Ko?

Nemci.

Koji Nemci?

Mislim da su bili neki pozorišni ljudi. Nisu mi bili simpatični. A onda su te oteli. Ali ja sam te spasao.

Au. Baš hrabro od tebe.

Pa naravno.

Hoćemo da odspavamo još nekoliko sati?

Ajde.

Posle ovoga, Teleman je ostao budan. Oseća da je ovo bilo blizu. Ne može više tako. Da li da predloži Nini da spavaju u zasebnim sobama? To bi onda moralo dobro da se isplanira, da ona to ne bi loše primila. Moraće da svali krivicu na pozorište, da mu misli naviru, noću i danju, da mora da ima mogućnost da upali svetlo i nešto pribeleži, zapiše, da ne spominjemo da mora glasno da priča sam sa sobom, ili da se smeje, možda i da plače, u bilo kom trenutku. A ne bi da joj smeta. Nikad nije bio od onih koji vole da smetaju drugima. Nina to zna. I zna da je godinama pomagao drugim dramskim piscima. Čak ih je i oslobađao spisateljskih blokada. Ali nikad nije tražio da bude spomenut. Skrivao je svoju svetlost. Kratko i jasno. Tome je sad kraj. Sad će im pokazati. Videće oni svoje. Misle da pišu drame, ali ovo, ovo što će on napisati... mamicu im!

Teleman stavi pesnice na grudi i počne da boksuje uvis govoreći Ah! Kaže AH! Kaže Pozorište! Kaže Pozorište! Kaže AH! POZORIŠTE! I kaže To! To! POZORIŠTE! AH!

Šta to radiš?

Ništa.

Je l' ti to boksuješ u vazduh?

Više ne.

Ali to si radio?

Da.

Je l' treba da se brinem?

Mislim da ne.

Ti si isti onaj stari?

Manje-više.

Šta si to govorio dok si boksovao?

Ništa.

Nemoj da mi govoriš da ništa nisi govorio. Čula sam da si nešto govorio.

Nije bilo ništa bitno.

Ja mislim da jeste.

Govorio sam pozorište.

Pozorište?

Da.

Ti baš voliš pozorište, Telemane.

Da.

Ti obožavaš pozorište.

Da.

Kad ćeš početi da pišeš.

Vrlo brzo.

E, nešto sam razmišljao.

Da?

Već neko vreme se nismo kresnuli.

Je l'?

Da.

Ok.

Smatram da je trebalo već dosta puta da se kresnemo. Da bi ovo bio stvarno dobar odmor.

Znači ne smatraš da je ovo dobar odmor?

Ne, dobar je.

Ali nije stvarno dobar?

Nije.

A koliko puta je po tebi već trebalo da se kresnemo?

Dvadesetak.

Toliko?

Da.

Ja mislim da je odmor dobar ovakav kakav je.

Naravno da je dobar. Ali da bi bio jako dobar...

Čovek mora da bude oprezan i da ne postavlja nerazumne zahteve od života.

Ja ne smatram da je to nerazuman zahtev.

Previše zahteva lako može da dovede do razočaranja.

Nemam ja tako mnogo zahteva.

Moraš da naučiš da voliš bliske stvari, Telemane.

Za mene je seks s tobom blizak.

Ma daj.

A da uradimo to sad?

Šta?

Ono o čemu smo upravo razgovarali.

Zar smo o nečemu razgovarali?

Da.

A, to. To baš i nije dobra ideja.

Ma jeste.

Nije.

Jeste.

Mislim da nije.

Zašto nije?

Telemane... ne volim što moram ovo da kažem, ali...

Ali šta?

Mislim da razvijam alergiju.

Alergiju?

Da.

Na šta?

Na tebe.

Šta?

Plašim se da razvijam nekakvu alergiju na tebe.

Kako to misliš?

Prošle nedelje kad si me mazio pred spavanje, osula mi se cela zadnja strana butine, a poslednjih dana mi se pojavila iritacija na koži tamo gde si me dodirivao. Na primer ovde na ruci. Tu si me uhvatio juče uveče kad si rekao da misliš da su mi naočare lepe iako su mi stakla debela, a onda si me uhvatio za ruku da bi naročito istakao kako u tome što si rekao nema ironije.

I?

Sve je crveno. Vidiš?

To je ludost, Nina.

Ludost ili ne, to se događa, to je deo stvarnosti.

Ne voliš me više?

Nije u pitanju ljubav. Moje telo pokušava nešto da mi kaže.

I ti ga slušaš?

Telo zna.

Jesi li sigurna?

Potpuno. Moje telo zna. I tvoje zna.

Moje pokušava da mi kaže da treba da se kresnemo dvadesetak puta.

Moje telo se ne obazire na to.

Ali šta to ono pokušava da ti kaže?

Ne znam.

Ali teško da je to nešto što je posebno pozitivno za naš odnos?

Da, teško da je tako.

Možda se nisam dobro oprao posle kuvanja. Najdžela koristi mnoge začine koji mogu biti malo egzotični. Možda ih tvoja koža ne prihvata kad dođe u spoljašnji kontakt s njima. Nije to u pitanju, Telemane. U pitanju si ti.

Ne možeš biti sigurna u to.

Mogu.

Ne možeš.

Uostalom, ona je kriva.

Šta?

Najdžela.

Šta?

Ona ti ubacuje fiks-ideje u glavu.

Šta?

Ona je kriva.

Jesi li ti to ljubomorna na Najdželu?

Nisam. Samo je ne volim.

Je 1' zato što ima velike grudi i zato što je stalno srećna i gladna?

Mislim da želiš da se udaljiš od mene i da je Najdžela učinila da tvoje telo proizvodi nešto što me odbija od tebe.

Šta?

Tako ja mislim.

Ali ja nemam nikakvih mogućnosti da imam Najdželu.

Ha! Drugim rečima, želiš da je imaš?

Kakve to veze ima? Život ne funkcioniše tako.

Želiš da je imaš!

Naravno da na nekom nivou želim da je imam. Ali to nema nikakve veze sa stvarnošću. Da nisam oženjen tobom, već da sam slobodan kao ptica na grani, i u Najdželinim očima privlačan, i kad bi ona pokucala na moja vrata i ponudila mi se, moram da priznam da je ne bih odbio, poslužio bih se, hoho, ali to nije scenario o kom razmišljam, niti razmišljam da nešto preduzmem da bi se to desilo.

Lažeš samog sebe.

Ne lažem.

Lažeš.

Nina, alo!

Prestani da govoriš alo! To je tehnika kontrole. To je nadmeno.

Šta?

Nemoj da govoriš alo.

Govoriću šta ja hoću. A Najdžela živi na Iton skveru u Londonu, u kući koja košta možda sedamdeset miliona. Ona je jedan od najpoznatijih televizijskih kuvara na svetu, a pored toga je udata za jednog od najbogatijih ljudi u Engleskoj. Ti i ja, pak, ovde smo, u južnoj Nemačkoj, u Bavarskoj, kolevci nacizma...

Nemoj da govoriš kolevka nacizma.

Jebote! Govoriću šta ja hoću! Ako hoću da govorim alo, govoriću alo, i ako hoću da kažem kolevka nacizma, reći ću kolevka nacizma.

Mislím da nije pristojno da govoriš ono što ne želim da govoriš.

Je 1' mogu da završim?

Naravno.

Ono što sam pokušavao da kažem jeste da smo mi, ti i ja, prilično obični ljudi, ti si nastavnica, a ja sam pozorišni čovek...

Ti si dramaturg, Telemane, eto šta si.

Jesam, ali ja upravo... dobro, dobro, poenta je da ni ti ni ja ne živimo u bajci, naprotiv, prilično naporno radimo, živimo u običnoj kući, imamo troje dece i sad smo na odmoru, i kad te pitam hoćeš li da se kresnemo, ti mi ispovrneš neku sumanutu priču o osipu i Najdželi koja čini da moje telo proizvodi nešto što te odbija od mene. Ja sam ovde, Nina! S tobom! U Miksing Partu!

Ne zove se Miksing Part.

Alo! Čuješ li sebe?

Ne govori alo.

Ali čuješ li sebe?

Naravno da čujem.

To je čista ludost. Ja neću da te ostavim.

Nije istina, hoćeš. Stalno si odsutan, a kad te nešto pitam, uvek kažeš da razmišljaš o pozorištu.

Pa kad razmišljam.

Ne razmišljaš.

Razmišljam.

Da vidim šta si napisao!

Šta?

Da vidim šta si napisao na odmoru!

Ali...

Bez ali!

Nisam napisao mnogo.

Hoću da vidim!

Mного razmišljam. I isprobavam. I možda pribeležim poneku ideju i poneku opštu zamisao. A pošto inače mnogo radim s tuđim materijalom, retko imam vremena da razmišljam o svojim stvarima, ali to činim ovde. Po ceo dan razmišljam o pozorištu. Na primer, baš pre nego što smo započeli ovu diskusiju, ili razgovor, ili kako već ovo hoćeš da nazoveš, ja sam... uostalom, šta ti misliš, o čemu sam razmišljao?

O pozorištu?

Naravno. Eto vidiš.

Hoću da vidim to što si napisao!

Šta ti znači Rusija?

To je samo beleška, Nina.

Da. Ali Rusija?

Šta znači?

Da.

Skoro da je nemoguće objasniti šta to znači.

Pokušaj.

Ne znači ništa.

Ništa?

Ne.

Pa zašto si to onda zabeležio?

Ne znam. Radila je intuicija.

Za šta ćeš to da upotrebiš?

Dobro pitanje. Možda može da se iskombinuje s nečim drugim i da od toga ispadne nešto.

Pozorište?

Pa da.

Šta ti znači naci drangulije?

To su nacističke drangulije. Koje svi ovde imaju. Kuća Baderovih je puna toga.

Misliš dakle da su Baderovi nacisti?

Ne.

Ali imaju naci drangulije?

Da. To jest... da. Imaju.

Ali za njih su to samo drangulije?

Naravno.

Znači oni nisu svesni da imaju naci drangulije?

Mislim da oni to znaju. Duboko u sebi.

Napisao si velikim slovima POPRAVITI?

Očigledno.

I to si podvukao i nacrtao strelicu ka drugoj reči. Šta ovde uopšte piše? Klima?

Kina?

Kina.

Ovde dakle piše POPRAVITI KINA?

Da.

A šta ovde piše?

Piše Kostim.

Kostim?

Da.

Mislim da je Rusija šifra za Najdželu.

Šta?

Imaju isti broj slova.

Ovo je sad već potpuno sumanuto, Nina.

Nemoj da menjaš temu. Rusija i Najdžela imaju isti broj slova. Kako to objašnjavaš? Baš me zanima.

Nemaju isti broj slova. Rusija ima šest, a Najdžela ima osam. Jedan dva tri četiri pet šest. Jedan dva tri četiri pet šest sedam osam. Ok.

Misliš da imam tako veliku potrebu da krišom pišem Najdželino ime?

Mislim da imaš. Ali Rusija dakle nije nikakva šifra?

Ne pišem u šiframa. Alo!

Ne govori alo!

Ovo si znači zapisao za dve nedelje?

Uglavnom. Ali gledaš samo vrh ledenog brega. Ispod površine su kubni kilometri misli koje su golom oku nevidljive.

Mislim da je ovo mršavo, Telemane.

To je pozorište.

Mislim da je mršavo.

Ne znaš o čemu govoriš. Ovo je zametak pozorišta. Ovo je materijal od kog se stvara pozorište.

Ovo je ništa, Telemane. Ništa.

To je pozorište.

Nije.

Nina, istina je da ti nemaš pojma šta je pozorište. Ne bi ga prepoznala ni kad bi golo igralo pred tobom i u megafon vikalo da je pozorište.

Alergična sam na tebe, Telemane.

Ti ne znaš šta je pozorište.

Alergična sam. Pogledaj! Izlazi mi osip dok pričaš.

Nemaš pojma šta je pozorište.

Alergična sam na pozorište.

Tata?

Mm?

Da smo slonovi, bili bismo pet slonova.

Da.

Blesavo, je 1' da?

Da, jeste.

Zamisli to!

Da. Odlično, Bertolde. Lepo.

Baderovi jedu jaja samo od kokošaka koje vide planine prekrivene snegom.

Je l'?

Šneberger jaja.

Ok.

Zar ne misliš da je to lepo?

Mislim.

Simpatično?

Apsolutno. 'Oćemo sad da se kresnemo?

Ne sad.

Neki drugi put?

Da.

Hoćeš s nama na Cugšpic?

Opet?

Da, Hejdi je bilo malo krivo što smo prošlog puta išli bez nje, tako da sad idem sa sve troje. Inače, idu i Baderovi.

I Baderovi?

Da.

Mislim da ću ostati ovde.

Dobro.

Ostaću ovde, pušiću i razmišljam o pozorištu.

Ok.

Čim Nina i deca izađu iz kuće, nastupi Telemanovo vreme. Ponese sa sobom crno vino i notes, zaključa se u toalet i razmišlja o pozorištu. Ninina četkica za zube zuji u pozadini. Ima da se prave beleške. Ma, videće Nina kako se prave beleške. Kako se uopšte usuđuje da daje svoje mišljenje o njegovim beleškama. O njihovom značenju. O tome kako ih je malo. Teleman mora da se nasmeje. Kakav bezobrazluk. Kakav. Bezobrazluk.

Telemane! Jesi li unutra?!

Šta?!

Možeš li da otvoriš?!

Mislio sam da ste otišli!

Jesmo, ali Bertold mora u ve-ce!

Shvatam!

Hoćeš li otvoriti?!

Ne!

Zašto?!

Zato što sam ja u ve-ceu!

Hoćeš li skoro?!

Ne!

Šta to zuji?!

Ništa!

Šta si rekao?!

Ništa ovde ne zuji!

Čujem da zuji!

Ne zuji!

Je 1' to moja četkica za zube?!

Nije!

Mislim da je to moja četkica! Pusti me unutra!

Neću!

Pusti me unutra!

Zuji ti u glavi, Nina!

Šta?!

To se tvoja alergija poigrava s tobom! Zuji ti u glavi!

Bertold mora u ve-ce!

Nađi neki drugi ve-ce!

Šta si rekao?!

Rekao sam da nađeš neki drugi ve-ce!

Bože gospode. Ni u ve-ceu se ne poštuje Telemanovo vreme. Kuda ide ova zemlja? Razmišlja Teleman. Kuda. Ide. Ova. Zemlja. Beleži ove reči, gleda ih i vidi da su dobre. Vidi da je prosto-naprosto na tragu nečega što bi moglo da bude pozorište. Ali šta to znači? Jer kad kaže zemlja, naravno da ne misli na Nemačku. Ni na Norvešku. Misli na porodicu, ne, na situaciju, ili možda na stanje u kom se on sam nalazi. I u kom se nalazi pozorište. I u kom se nalazi pozorište u njemu. Pozorište u njemu. To već liči na nešto. Kuda ide ova zemlja? Je 1' to naslov? Je 1' imamo naslov? Teleman drhtavim rukama steže notes. Ovo je, naime, pozorište. Zemlja koja nije zemlja, već nešto između stanja i osobe. To je skoro sasvim sigurno pozorište. Nema govora da bi moglo biti nešto drugo.

Evo, Bertold se upišao!

Šta?!

Samo sam htela da te obavestim da se Bertold upišao baš u trenutku dok je ulazio u ve-ce kod Baderovih! Baš ti hvala! Ok! Nema na čemu! Lepo se provedite!

Divota. Zar je čudno što pozorište stagnira i muči se? U ovakvim uslovima je

zapanjujuće što se i s vremena na vreme pojavi neka pristojna drama. Ali pozorište i ne treba da bude lako. Pozorište treba da boli. Pre svega treba da boli. Treba da boli stvaraoca, posrednika i posebno primaoca. Ako se makar i jedna karika dobro oseća, to onda nije pozorište. To je onda samo prosta inscenacija. Je 1' bolelo? To bi trebalo da bude kontrolno pitanje za sve koji izlaze iz pozorišne sale. Pozorište bi trebalo da uvede pravilo da se plaća ljudima da stoje ispred vrata i postavljaju ovo pitanje onima koji izlaze sa predstave. I posle da ih premlate. Tako bi se otarasili bagre, onih koji dolaze da piju belo vino i pokazuju lisičje krzno. Napolje s njima.

Četkica za zube zuji. Teleman vrhom olovke pritiska papir notesa. Plaši se da će se Nina ponovo vratiti. Gleda prema kvaci, pije, osluškuje, ne, ništa, pogleda u papir, je 1' to nešto stiže? Jesu li to impulsi koji se spuštaju kroz signalni sistem, kroz prava mesta u mozgu i motoriku prstiju? Bogami izgleda da jeste, misli Teleman. Olovka će po svemu sudeći uobličiti slova. Uskoro. Ali koja? Svaka budala može da piše slova, ali koja, i kojim redosledom? Teleman povije glavu prema vrhu olovke, nešto u njemu uhvati zalet, kuglica u hemijskoj olovci počne da se okreće, on piše. Piše! Scena je gola i prazna. Piše Teleman. Osvetljena je samo sijalicom koja visi sa plafona. Nego! Ali scena u stvari nije potpuno prazna. Na sceni je jedna kuhinjska radna površina, piše Teleman. Može se reći da je scena gola, osim što je na njoj jedna kuhinjska radna površina, ili tačnije: jedno kuhinjsko ostrvo. A sa plafona visi sijalica. To je sve. Na scenu ulazi jedna žena. Da li svetle kose? Tamne? Tamne kose. Piše Teleman. I krupna. Ima li odeću? Teleman razmišlja. Odeća? Ili ne? Šta bi bilo najvernije suštini pozorišta, da tako kažem, njegovom istinskom ja? Odgovor mu se javi u trenutku prosvetljene ravnoteže, u trenutku u kom pozorište i Teleman više nisu odvojeni već su jedno: ŽENA NEMA ODEĆU. Ne može drugačije. Teleman sluti da se približava nekakvoj istini. Možda po prvi put u svojoj karijeri dramskog pisca. Žena je gola, otvara flašu vina i sipa sebi jednu čašu. Otpije veliki gutljaj. Onda počne da pretura i premeće po ormarima, spusti

se na sve četiri da bi doprla do najdubljeg dela ormara, gde li je taj pleh? GDE li je? Mora još malo da se istegne, da povije leđa, isteže se, isteže, da, evo ga, napolje s njim, i na radnu površinu, treba da stoji na sasvim drugoj strani radne površine, tamo daleko, povija se preko radne površine, mora da se popne na prste da bi dohvatila, isteže se, isteže, mora još malo da se popne na prste, i još malo, tako, sad je pleh na svom mestu. Piše Teleman. Onda ponovo mora dole, treba joj jedna činija, zelena plastična činija, ona treba da stoji tamo, i varjača, takođe zelena, pa dole u frižider po čokoladnu masu koja je bila malo na ledu, ne dugo, malko, još uvek je podatna, može da se mesi, a ne curi, samo polako klizi, kao lednik, malo brže od lednika, piše Teleman, isteže se, ponovo povija leđa, au, al' je duboko u frižideru ta čokoladna masa, samo još malko, isteže se, tako, na radnu površinu s njom. Onda joj treba nešto drugo, traži po fiokama, po ormarima, povija se, isteže se, ne, ne traži to, šta ona uopšte traži? Ne može da nađe. Malodušno otpija gutljaj vina. Izgleda izgubljeno. Piše Teleman. Ali sad pozorište prestane. Ona samo stoji. To ne može tako. Nešto mora da se dogodi. Neko mora da dođe. Dolazi jedan muškarac! Na scenu ulazi jedan muškarac. Kakav je to muškarac? Liči na nekoga. Liči na Telemana. Vrlo liči na Telemana. Vrlo, vrlo liči. Ima li muškarac odeću? Ili nema? Teleman se snebiva. Muškarac ima odeću, piše. Gaće. Neke malo finije gaće. Ništa drugo.

Zdravo!

Zdravo i tebi! Izvini što sam ovako malo banuo, ali vrata su bila otvorena pa sam pomislio da moram da proverim da li nekako mogu da budem na usluzi.

Došao si ko poručen.

Baš dobro.

Ne mogu da nađem svoj metar.

Ne možeš da nađeš svoj metar?

Svuda sam tražila, ali ni traga od njega.

Uh, baš nezgodno.

Da, jeste. Pravim neke čokoladne objekte koji treba da imaju 19-20 centimetara,

ali kako da ih napravim kad nemam metar?

Da, to je zeznuto. Da trknem da kupim jedan metar?

Ne.

Ok.

Ja bih da mi, ti i ja, zajedno otkrijemo koliko je 19-20 centimetara.

Aha.

Ovde se Teleman malko zaustavi. Uzme gutljaj vina i dugo ga zadrži u ustima, mulja ga po ustima, skeptično ga kotrlja oko jezika. Šta je sad ovo? razmišlja. Počelo je kao pozorište, i dugo je bilo pozorište, ali plaši se da sad postaje nešto drugo. Ali pozorište ima mnogo lica. Koja mogu biti i vulgarna. Tako da je možda ovo i dalje pozorište, iako ga ne boli dok ovo piše. Najverovatnije će s vremenom zaboleti. Teleman proguta. Ionako oseća da odustajanje nije opcija. Tekst će sigurno uskoro krenuti u nekom manje vulgarnom pravcu.

Imaš li neki predlog kako možemo da otkrijemo koliko je 19-20 centimetara?

Ne... ja... ne.

Nemaš ništa čiju dužinu znaš?

Žena gleda muškarca. Piše Teleman. Proučava ga. Onda pogleda prema predelu u kom je prekriven malenim gaćama. Muškarac prati njen pogled.

Znaš li?

Misliš da li znam koliko je dugačak...?

Da.

Ima nekoliko godina kako nisam proveravao.

Da, da. Ali on se ne menja.

Ne.

On nije kao uši, ili nos, koji rastu celog života.

Nije.

Ako si znao ranije, onda znaš i sad.

Da.

Koliko je ranije bio dug?

Imao je 19-20 centimetara.

Baš onoliki koliki treba da budu moji čokoladni objekti! Kakva zgodna slučajnost!

Da. Ali sećam se da nisam znao odakle tačno treba da se meri.

Tačno mogu da zamislim.

Tako da je u zavisnosti od toga odakle merim nekad imao 19, a nekad 20 centimetara.

U erekciji?

Da. To... mora da se kaže.

Jesi li merio skroz od korena ili?

Jesam, od korena, ali malo je teško tačno odrediti gde počinje koren.

Hajde da vidimo.

Hajde.

Kako se zoveš, inače?

Nikako.

Zar se nikako ne zoveš?

Mislím da nam imena nisu potrebna.

Dobro. Kome treba ime? Ali pogledaj me sad.

Ok.

Ne znam baš šta ti voliš, ali ako se namestim ovako, pa malo ovako, možda, i ako se uhvatim ovde i ovako ih malo podignem, malo prema tebi i napućim usta. Ima li nekog efekta?

Ah... ima.

Naravno! Divno! Opa! Imaš li nešto protiv da ga malo uhvatim?

Nemam, samo napred.

Da vidimo... je 1' čist?

Mislím da jeste.

Ali možda da ga ipak malo operemo, za svaki slučaj. Ipak je u pitanju priprema hrane.

Da.

Malo ću da ga plaknem pod česmom, tako, i onda ću da napravim otisak u čokoladnoj masi, sad ću malo da pritisnem, tako... i još malo... tako!

Da.

Mnogo ti hvala na pomoći.

Nema na čemu.

Žena krene da ga pusti, ali ga ipak ne pusti. Piše Teleman. Gleda svoju ruku i ono što je u ruci. Pogled joj se susretne sa muškarčevim. Je l' ovo pozorište? Nije? Još ne može da se kaže. Gutljaj vina.

Slušaj, nešto razmišljam.

O čemu?

Pa, razmišljam o tome kako stojim ovde i držim te, osećam neke žmarce, moram da priznam, nisam ni ja od kamena, a ovi čokoladni objekti nisu hitni, pa...

Da?

Pa, a da ga ja sad uhvatim malo čvršće i da na primer počnem da pokrećem šaku gore-dole?

Da?

Ovako.

Da.

Misliš da je to u redu.

Meni je u redu.

Sviđa ti se?

Da.

A da sad malo kleknem?

Zašto da ne?

Je l' primećuješ da mi je glava sad manje-više u visini... određenih delova tvog tela?

Da.

Šta misliš o tome?

Mislím da je to u redu.

Misliš da je to u redu?

Da.

Ja mnogo volim da stavljam stvari u usta, znaš.

Da.

Ne mogu da se obuzdam.

Ne.

A posle ću možda da se popnem na sve četiri na radnu površinu.

Aha.

Šta misliš o tome?

Mislím da to zvuči u redu.

Ili mogu da legnem na leđa na radnu površinu.

Da.

A imamo i čokoladnu masu.

Da.

Ona može da se razmaže i... misliš da mnogo pričam?

Možda, malko... kad već pitaš?

Možda je bolje da se prepustimo?

Mislím da jeste.

Ok. Onda ćemo da pustimo da stvari idu svojim tokom.

Ali, šta je s tvojim mužem?

S mojim mužem?

Da.

Zaboravi na mog muža.

Da neće svakog trenutka da se vrati kući ili tako nešto?

Nenene. On skuplja umetnost.

Ok.

Od jutra do mraka.

Aha.

Ionako ga nije briga.

Misliš da nije?

Nije on zainteresovan za pravi život.

Ok.

Dosta o njemu.

Da.

Hoćemo da počnemo ili?

Ajde.

Jesi li spreman?

Spreman sam.

Gde sam?

Zdravo, Telemane! Baš lepo što si se probudio.

Šta se dogodilo?

Kasnije ćemo o tome. Odmaraj se sad.

Nemački, nemački, nemački?

Šta kaže ova?

Pita da li si gladan.

Nisam.

Nemački.

Zašto sam u bolnici?

A da pričamo kasnije o tome?

Ne.

Ok. Malo... si se razboleo.

Od čega?

Morali smo da razvalimo vrata kupatila.

Aha.

Ležao si na podu sa spuštenim pantalonama.

Ok.

Moja četkica za zube bila je umrljana tvojim... telesnim tečnostima.

Je l'?

Da.

Žao mi je.

Da.

Izvini.

Da.

Kupiću ti novu četkicu.

Ma nije bitno.

U svakom slučaju ću ti kupiti novu glavu za četkicu.

Dobro.

Kupiću ti je već danas.

Hvala. Delovalo je kao da se stvar potpuno otela kontroli?

U početku je bilo pozorište.

Da, to sam videla.

Pročitala si?

Da.

Je 1' bilo pozorište?

U početku.

A onda je prestalo da bude pozorište?

Moglo bi se reći. Lekar kaže da si imao moždani udar.

Moždani udar?

Da. Privremene smetnje moždanih funkcija.

Hvala, znam šta je moždani udar.

Lekar kaže da to može da se dogodi bilo kome ko je izložen velikim naprezanjima.

Ok.

Sad ti je izgleda dobro. Možeš kući. Ali lekar kaže da moraš da prestaneš da pušiš.

Neću.

Kaže da moraš.

Ne treba slušati lekare.

Pa da.

Malo sam ponosan što sam imao udar.

Ok.

Udar je pozorište.

Dobro, dobro.

Nina?

Da.

Dođi časkom, imam jedno iznenađenje za tebe.

Je l'?

Izvoli.

Šta je to - a, nova glava za četkicu za zube.

Pet novih glava, zapravo.

Vidi stvarno. Hvala.

Nema na čemu.

Tu si u pravu.

Misliš da ćeš moći da ostaviš za sobom ono što se dogodilo?

Mislim da ću moći.

Dobro je.

Jesi li razmišljao o njoj?

O kome?

O Najdželi?

Moguće da jesam. Ali to je na neki način bilo pozorište. U svakom slučaju, dugo je bilo pozorište. To nisam bio ja. Igrao sam ulogu. To se radi u pozorištu.

Igraju se uloge.

Mislim da si to bio ti.

Misliš?

Da.

Ok.

Otkud ovaj sat na mojoj nahtkasni?

Koji sat?

Ovaj naci sat.

Ne znam.

Aha.

To nije tvoj poklon za mene?

Ne.

Ok.

Zašto si ga nazvao naci sat?

Zato što je vrlo tačan i malo liči na naci džidže.

Aha.

Ali šta će on ovde?

Možda je Baderov.

Baderov?

Možda.

Baderove lične stvari su na mojoj nahtkasni?

Tako izgleda.

Šta bi mogao biti razlog tome?

Ne bih znala.

Je li on bio ovde?

Čini mi se da je spomenuo da treba da proveriti centralno grejanje.

Ali ono je u podrumu.

Da.

A i leto je.

U pravu si.

Ovo nema smisla.

Nema.

Je 1' imaš nešto da mi kažeš?

Možda i imam.

ŠTA! Kresnula si se s Baderom?

Bogami jesam.

Meni iza leđa?

Bilo mi je teško to da izvedem na neki drugi način.

To mi neverovatno ide na živce.

Misliš?

Da, mislim.

Ok.

Dovoljno je loše što si to uopšte uradila, a činjenica da si to uradila s tupanom Baderom zaista je uznemirujuća.

Shvatam da tako misliš.

Je 1' se to desilo ovde?

Uglavnom.

Uglavnom? Bože! Više puta?

Malo se otelo kontroli.

Koliko puta?

Ne znam.

Koliko?

Možda sedam.

Sedam?

Ili možda desetak. Ili možda malko više i od toga.

Dvadesetak.

Mislim da da.

Do đavola, Nina, ne mogu da pređem preko toga što si spavala s Baderom.

Razumem. Za to je potrebno vreme.

Što s Baderom? S tom matorom svinjom?

Nije on toliko stariji od nas.

Jeste.

Dobro, jeste. Ali tu nije toliko bitna starost.

A šta je bitno?

Ne znam. Mi... Bader i ja govorimo istim jezikom.

Jebeni usrani jezik!

Polako, Telemane.

Naci jezik!

Polako.

O čemu razmišljaš, Telemane?

O čemu razmišljam?

Da.

Razmišljam o tome da bi trebalo da se nosiš do đavola.

Shvatam da si povređen.

Povređen? Idi do đavola!

To nije moguće.

Nije moguće?

Ne.

Zašto?

Zato što đavo ne postoji. To je samo reč.

Ne želim da te vidim. To to znači.

Ok. Nikad više? Ili samo neko vreme? Ili šta?

Jesi li završila s Baderom?

Možda ne baš sasvim.

ŠTA TO ZNAČI?

Ne znam.

ŠTA TO ZNAČI?

To moram da saznam. Možda mi je potrebno da malo budem sama, da razmislim i da se preispitam.

Bože, Nina, je li imaš 17 godina?

Možda i imam. Čini mi se da svi nekako imamo 17 godina, i zašto je to problem?

Ne želim ovo da slušam. Iseliću se.

Iselićeš se?

Naći ću sebi sobu dole u centru.

Sad? Usred odmora?

Da.

A deca?

Pa mogu na smenu da budu po nekoliko dana kod mene i kod tebe. Kao sva ostala deca.

Ko će uzeti auto?

Ti.

Zdravo, ja sam.

Zdravo.

Kako si?

Ok. Kako si ti?

Nije loše. Šta radite?

Gledamo Hejdi kako trenira. Šta ti radiš?

Pišem.

Lepo.

Da.

Je l' ti lepo u Bahnhofstrase?

Naravno. Ovde sve vrvi od života. Bahnhofstrase nikad ne spava. To jest, skoro nikad.

Lepo.

Je l' se vidaš s Baderom?

Znaš šta, ovo će nas koštati.

Da.

Čućemo se.

Da. Zdravo.

Zdravo, opet ja.

Zdravo.

Mislio sam da bismo mogli da se nađemo da jedemo.

Mi smo jeli.

Ok... dakle vi... ste jeli?

Da.

Onda ja idem dole do Bahnhofstrase da nađem nešto s nogu.

Da.

Izbor je ogroman.

Sigurna sam.

A onda ću da nastavim da pišem.

Nastavi.

Baš mi je dobro krenulo.

Odlično.

Zdravo, onda.

Zdravo.

Zdravo, opet ja.

Krenuo sam da pokupim decu.

Baš sam o tome htela da pričamo.

Da?

Njima se ne ide.

Ne ide im se?

Ne.

Jesi li ti...?

Nisam. U pitanju je Hejdi. Prilično je teško primila to što si se iselio.

Naravno da je teško primila. Pretpostavljam da si joj objasnila zašto sam se iselio?

Nisam. Smatram da ne mora o tome ništa da zna.

Stani malo, Nina. Alo!

Ne govori alo.

Dakle, pošto sam se ja iselio, treba da izgleda kao da je problem u meni?

Samo kažem da deca ne žele da budu kod tebe.

Ovo će ići na sud!

Ma daj, Telemane.

A ti me znaš. Ja ne odustajem. O zajedničkom starateljstvu možeš samo da sanjaš. Imaću ga samo ja. Svu negu. Samo ja. A ti možeš da ih vidiš svakog drugog vikenda i svake treće srede.

Smiri se.

Smiri se ti.

Daj im malo vremena. Moraju da se naviknu na ovu situaciju. Ovo je proces.

Vrlo sam skeptičan prema procesima.

Znam, ali bez obzira na tvoju skepsu, ovo je proces.

Mrzim procese.

E, a da se sastanemo - svi petoro?

Mislio sam da deca ne žele da me vide.

Razgovarala sam s njima.

Ok.

Potrebno im je da vide da nas dvoje možemo da razgovaramo.

Dobro.

Da smo i dalje prijatelji.

Naravno.

Predlažem ručak.

Ručak je ok.

Na neutralnom terenu.

U Miksing Partu smo, šta ćeš neutralnije?

Znaš na šta mislim.

Znam na šta misliš.

Mami je potrebno malo da bude sama. I zato sam se iselio.

Zašto da budeš sama? I zašto se onda iselio tata, a ne ti?

Objasni joj ti.

Moram malo da razmislim, Hejdi.

Zar ne možeš da razmišljaš kad je tata tu?

Ne mogu.

Zašto ne možeš? Ja sasvim fino mogu da razmišljam kad je tata tu.

Odlično, Hejdi.

Ti sad nisi u stanju to da razumeš. A i to nije diskusija u kojoj ti treba da učestvuješ.

Znači ja samo treba da sedim i gledam kako se odvajate?

Da.

Divno.

Dobro. Mislim da ću ja fazana.

Tipično.

Šta hoćeš da kažeš?

Fazan košta tri puta više od ostalih jela, to čak i u meniju piše, vidi, piše: dodatak za fazana.

Znači ipak malo razumeš nemački?

Da, razumem nemački i, ako te dobro poznajem, a poznajem te, uzećeš zdravo za gotovo da ćemo dodatak za fazana da podelimo na nas dvoje iako ću ja da pojedem samo par kobasica s kiselim kupusom za šest evra.

Ipak smo porodica.

Neću da plaćam nikakav dodatak za fazana. To možeš odmah da zaboraviš.

Telemane, priberi se.

Ja da se priberem? Nema šanse da ja platim dodatak za fazana!

Mislim da treba da se vratiš kod nas, tata.

NEĆU DA PLATIM NIKAKAV DODATAK ZA FAZANA!

Ja sam.

Zdravo.

Žao mi je što sam se naljutio.

Da.

Nije lako.

Ne.

Jesi li mogla da spavaš?

Prilično dobro spavam. A ti?

Ja ne spavam baš dobro.

Pa šta onda radiš?

Razmišljam o pozorištu, a onda izađem u Bahnhofstrase i pijem pivo.

Ok.

I pišem.

Toliko dugo si pričao da ćeš pisati.

Da.

Lepo što u ovoj situaciji ima i nešto dobro.

Da. Je l' se viđaš s Baderom?

E, ovo će nas koštati.

Ok.

Laku noć.

Laku noć.

Teleman ne piše. Kaže da piše. Ali ne piše. Potpuno se blokirao. On zapravo misli da je razvod moćan. To je pozorište. Sve iznenadne promene su pozorište. Ali ne uspeva to da pretoči u praksu. Umesto toga pije pivo, razmišlja o Najdželi i u pola četiri noću pravi na primer njene kolače sa čokoladom i medom (podelite marcipan na šest jednakih delova i napravite od njih šest jednakih, buckastih trupova pčela koje se na oba kraja blago sužavaju). Ugojio se sedam kila za isto toliko dana.

I onaniše. Poprilično. Ne hvali se time, ali se i ne stidi. Smatra da je onanija pozorište. Na neki način. Sva potisnuta osećanja jesu ili mogu biti pozorište. Razmišlja Teleman. Uvek počinje tako što čita početak svog komada. U skoro savršenoj samoobmani razmišlja da će proći kroz tekst, da će ga prepraviti i doterati. Ali onda izgubi kontrolu. Velika žena na sceni mu ukrade misli i njegov rad dobije prilično tragičan zaokret. Svaki put. Onaniše mnogo, mnogo više nego što bi mnogi smatrali da čoveku Telemanovih godina pristoji. Voleo bi kad bi neki deo te životinjske energije koju očigledno poseduje mogao da se iskoristi na pozorište. To je žalosno. Upravo to je pozorištu potrebno. Životinja. Nekontrolisana zver. Koja spava kad je umorna, jede kad je gladna i pari se kad joj se javi potreba, i koja, ako je onemogućena u nečemu od toga, napada, skače za vrat.

Telemanor komad neće biti stoti komad o tome kako porodica ograničava individuu, ili o tome kako tehnologija otuđuje čoveka, ili o tome kako ispod malograđanske površine vrebaju nepojamne perverzije. Telemanov komad će biti čista energija. Neće to biti nikakav štreberski komad. Samo energija. Energija koja je opasna po život. Da, majku mu.

Ringring.

Zdravo, ja sam.

Zdravo.

Šta radiš?

Pišem.

Lepo.

I pitam se da li da svratim do pivnice. Svake srede imaju naci kviz.

Tako si detinjast.

Da, da.

Mrzim to.

Mržnja je krupna reč.

Alergična sam na način na koji si detinjast.

Misliš?

Da.

Ok. Šta ti radiš?

Upravo sam stavila decu na spavanje.

Aha... i... jesi li...?

Ne pitaj za Badera.

Neću.

Moj lekar mora da ti oguli malo kože.

Šta?

Kaže da može da napravi vakcinu koja će mi pomoći da te bolje podnosim.

Stvarno?

Da. Ali su mu potrebni neki molekuli ili tako nešto od tebe.

A je 1' ti imaš potrebu da me podnosiš?

Naravno da imam. Sigurno ćemo još mnogo godina biti u kontaktu.

Ali da li si... da li...

Ne pitaj za Badera.

Neću.

On je u Hindenburgstrase.

Ok.

Mislím, lekar. Broj 8.

Ok.

Doktor Engels.

Aha. Je l' to neki mlad lekar?

Nije.

Star?

Da, u suštini.

Da ne znaš možda da li je učestvovao u procesima selekcije?

Ma daj!

Jer ako jeste, ja sam, znaš, malo skeptičan.

Stvarno, Telemane.

Je l' ima u ordinaciji naci predmete?

Telemane!

Pet je ujutro i Teleman čita odeljak iz knjige *Najdželina gozba*: „Da, znam da ima onih koji smatraju da je muškarce lako razmaziti kad počnete da im pravite hranu, i sigurna sam da su do određene mere u pravu. Ja svakako ne bih na prvom sastanku preuzela na sebe ulogu savršene domaćice postavljajući sto za ručak i tako to, ali lonac pun tople paste koji zajedno možemo da stamavimo u krevetu - to je već nešto sasvim drugo. Ja smatram da prva zajednička noć treba da se proslavi, čak i u pola četiri ujutro.

Mislim da Meril Strip Džeku Nikolsonu pravi špagete ala karbonara u filmskoj verziji jedne od mojih omiljenih knjiga, *Mučnina* Nore Efron, to je prosto prava stvar za romantičnu, ljubavljvu nabijenu gozbu, kad prvi put ostane kod vas cele noći. Da, znam da je celo pakovanje špageta previše za dvoje, ali ja bih u spavaću sobu dovukla ceo lonac pun špageta. Ne neku nacifranu, elegantno aranžiranu siću na tanjim. Ovako će biti repete, znate? I onda samo ostaje da se posle poradi na još apetita.”

Čita odlomak jednom, dva puta, tri, četiri i pet puta, razlaže tekst i svaku rečenicu posmatra iz više uglova. On prosto naprosto dekonstruiše, kao za vreme studija, seća se, ali odmah zatim pomisli da sećanje mora da se odbaci. Sećanje je doduše pozorište, ali to je staromodno pozorište, to treba odbaciti. Teleman je pijan. I upravo je pojeo tridesetak slatkiša s čokoladom i karamelom koje mu je pre nekoliko sati neki unutarnji ženski glas naredio da napravi. Vrteo je kornfleks varjačom po čokoladnoj smesi dok svaka mrvica nije bila dobro prekrivena čokoladom. Jedva je uspeo da puslice barem sat vremena ostavi u frižideru na malom poslužavniku ili na tacni. U međuvremenu je neprestano pio. I preko Amazona poručio *Mučninu*.

Teleman se posebno zakačio za tri aspekta Najdželinog teksta o karbonari. Prvo za ono o tamanjenju hrane u krevetu. Onda za onu prvu noć. I na kraju za onaj rad na još apetita. Ovo poslednje ne može biti ništa drugo do potpuno besraman

i neprikriven poziv. Prvo dakle ne prestaju do tri sata noću. Onda Najdžela na pola sata nestane u kuhinji i vrati se s ogromnim loncem špageta ala karbonara. A onda nastave. Potom moraju da se pojedu ostaci. Posle toga teško da može da se radi nešto drugo do da se nastavi. To je večni krug kopulacije i karbonare. Bang bang bang. Najdžela ode u kuhinju, karbonara, karbonara, bang, bang. Fantastično. Koliko puta se to dogodilo? Koliko puta je neko po prvi put proveo celu noć kod nje? Dva puta? Po jednom za svakog muža? A šta je s ranijim vezama? Čoveče! To se desilo 30-40 puta. Teleman je siguran u to. Ide ukруг po sobici u Bahnhofstrase. A Sači? Jevreji ne jedu slaninu. Bar ne obični Jevreji. Ali Sači je možda poseban. Možda je baš na to pala. Na to što je on neobičan Jevrejin? Nek ide do vraga! Ta svinja!

Teleman otvori novu flašu vina.

Papir i olovka. Starinsko pismo ipak ostavlja bolji utisak od imejla. SMS i da ne spominjemo. Pismo mora ozbiljno da se shvati.

How can I say this to you?

My darling, where to start?

Please read this!

Please read this, Nigella, please!

I am not just another fan. Please continue reading.

Meet me outside Wembley Stadium at five o'clock on august 1st.¹¹ (Wembli?)

Baš glupo, ali šta da predloži? Ne poznaje baš dobro London. Trebalo je mnogo češće da ide u London, ali Nina samo hoće u naci Nemačku. Do đavola!)

¹¹ Kako ovo da ti kažem?

Draga, odakle da počnem?

Molim te, pročitaj ovo!

Molim te, pročitaj ovo Najdžela, molim te!

Ja nisam samo još jedan obožavalac. Molim te, nastavi da čitaš.

Hajde da se nađemo ispred stadiona Vembli u pet sati 1. avgusta.

I am a Norwegian dramatist (big word, I know), a few years younger than yourself. A few years younger than your pretty self?¹² Ne. Bože! Ali godine su njegova najjača karta. Pored pozorišta. Najdželi je potreban mlađi muškarac. Ona neprestano razmišlja o tome. Ali ona je zarobljena. Ne može to da kaže, a da ne povredi Sačijeva osećanja. On je više od šesnaest godina stariji od nje. Tolika razlika je uzbudljiva kad muškarac ima trideset pet ili četrdeset godina, ali ne i kad se bliži sedamdesetoj. Najdžela hoće da izađe iz te veze. Možda hoće i još dece. I am fertile and can easily give you children. One child? Two? It's up to you.¹³ Kad ono žene beše više ne mogu da imaju dece? Nema veze. Možda da bude direktniji: I can save you from Saatchi. Please continue to read. I know that you hate your husband. That's ok. Don't be ashamed. Let the hatred embrace you¹⁴ (je 1' može to da se kaže?).

I am love.¹⁵ Ne. Do đavola.

Thank you for the music. Music?¹⁶ Sigurno će shvatiti da misli na hranu. Muzika kao metafora za hranu? Što da ne? Posle života sa dosadnjakovićem Sačijem, sigurno je gladna metafora.

Dearest Nigella. Thank you for the music.¹⁷ To je savršen početak. Please continue reading. I can save you. 4 ever.¹⁸

Dingdong.

Šta?

Dingdong.

12 Ja sam norveški dramski pisac (krupna reč, znam), nekoliko godina mlađi od tebe. Nekoliko godina mlađi od tebe, lepotice.

13 Plodan sam i nije mi problem da ti napravim decu. Jedno dete? Dva? Ti odluči.

14 Ja mogu da te spasem od Sačija. Molim te, nastavi da čitaš!

Znam da mrziš svog muža. To je ok. Nemoj da se stidiš. Pusti mržnju da te obuhvati.

15 Ja sam ljubav.

16 Hvala ti za muziku. Muziku?

17 Najdraža Najdžela. Hvala ti za muziku.

18 Molim te, nastavi da čitaš. Ja mogu da te spasem. Zauvek.

Ko je to?

Šta misliš?

Nije baš najbolji trenutak.

Ajde, Telemane. Svi smo ovde.

Aha.

Hoćeš li da otvoriš?

Ok.

Zdravo.

Na šta ličiš!

Da.

Zdravo, tata.

Zdravo, Hejdi.

Zdravo.

Zdravo, Bertolde.

Zdravo, tata.

Zdravo, Sabine.

Šta radiš?

Ništa posebno.

Nisi spavao noćas?

Ne znam tačno. Mislim da možda nisam.

Zar nije trebalo da idemo na Cugšpic?

Opet?

Pa deca su htela da ti pokažu.

Je l'?

Da.

Razgovarali smo o ovome, Telemane.

Jesmo?

Sinoć smo razgovarali.

Aha. Je l' bio ok razgovor?

Prilično.

Dobro je. Izvinite na neredu. Mislim da imam slatkiše sa čokoladom i karamelom. I možda nešto karbonare, tamo kod nahtkasne.

Upravo smo doručkovali.

Naravno da jeste.

Tata?

Da.

Zašto na zidu piše Najdžela?

To... to... je već pisalo. Soba je jeftina, znaš, nameštena i... i... sa natpisima na zidu. Mislim da je to nekakav nemački običaj, zar ne, Nina? Ovde dosta pišu po zidovima.

Šta?

Ko bi to znao. To je sigurno nešto što je ostalo iz rata.

Je l' ideš s nama ili?

Pa. Možda bi trebalo da idete bez mene. Da bih ja mogao da razmišljam o pozorištu i možda malo da odspavam?

Ja mislim da treba da pođeš s nama. Šta je ovo?

To je pozorište.

Izgleda kao pismo.

Ali je pozorište.

Ja mislim da je pismo.

To je pozorište.

Dobro.

A Bader?

Šta s njim?

Je l' ide i on na Cugšpic?

Ne.

Ok.

Je l' ideš s nama, tata?

Možda.

Fantastičan pogled.

Je 1' da?

Da, da. Potpuno fantastičan. Pogled.

Vidi, tata!

Da. Fantastično.

To je Austrija.

Au, tako znači izgleda.

Da.

Izgleda kao da je to bogovska zemlja.

Samo polako, Telemane.

Gladan sam. Misliš da imaju Fricl Šnicl tamo kod gondole?

Saberi se!

Ja da se saberem?

Da.

Ja da se saberem?

Da.

Ti treba da se sabereš.

I ja ću se sabrati.

Misliš, mi ćemo se sabrati, oboje?

Da.

Onda je naredno pitanje kako ide s tobom i Ba...

Nemoj to da kažeš!

Šta da ne kažem?

Nemoj pred decom.

Šta se ovde događa?

Ništa, Hejdi.

Mislite da sam glupa?

Ne.

Samo želimo da možeš da se koncentrišeš na tenis. Ako si u mentalnoj ravnoteži, možda ćeš danas pobediti Anastasiju.

Nikad je neću pobediti.

Kakav negativan stav.

Šta tebe briga za to.

Naravno da ćeš je pobediti.

Neću.

Pobedićeš je ako si u mentalnoj ravnoteži.

A neću biti u ravnoteži ako mi kažeš šta se zbiva?

Ne.

Onda me duplo više zanima šta se zbiva.

To mi je potpuno jasno.

Ovo su stvari za odrasle, Hejdi. To je tatina i moja stvar, i ti to moraš da poštuješ.

Tata, ti valjda možeš da mi kažeš?

Baš se sad razmišljam da ti kažem.

Ne možeš!

Reci mi, tata.

Ako joj budem rekao, biće to da bih naučio Hejdi da je mentalna ravnoteža precenjena. Iz nje se malo šta interesantno izrodilo. Evo na primer Džon Mekinro. Nula iz ravnoteže, a ipak je najbolji. U pozorištu je mentalna ravnoteža smrt. To je smrt.

Eto vidiš, mama.

Sad ću da kažem.

Prestani!

Hejdi, tvoja majka ima odnos sa Baderom. Ni manje ni više.

Fuj!

To i ja kažem. Odvratno je i pomisliti na to, zar ne?

Ne mogu da shvatim da si to rekao!

Fuj!

Ne shvatam!

Ali da li su... da li su...?

Naravno da jesu. Dvadesetak puta. Najverovatnije i više.

Ko zna?

Fuj!

Slazem se.

Nemam reči, Telemane.

Ni ja. Fantastičan pogled. Austrija i sve to. Kakva zemlja!

Zdravo, ja sam.

Zdravo.

Hejdi je krenula kod tebe.

Je l'?

Neće više da živi kod mene.

Ok.

Je l' to sve što imaš da kažeš?

U principu da. Potpuno je razumem. Ni ja ne želim da živim kod tebe.

Znaš šta, mislim da sad... da sad...

Ja mislim da ti treba da ćutiš.

Misliš da treba da ćutim?

Da. Kako je prošao teniski meč?

Hejdi je pobedila.

Znaš li šta to znači?

Ne, Telemane, šta to znači?

To znači da treba da budeš manja od miša, Nina. Manja od miša. A Badera i njegova šneberger jaja, a i kokoške, kad smo već kod toga, možeš da nabiješ znaš već gde. Zapravo bi najbolje bilo da oslepiš kokoške. Nekim oštrim predmetom, samo im ga gurni u oči, prvih nekoliko puta je sigurno teško, ali posle ćeš se navići, i posle možeš Baderu da serviraš jaja kokošaka koje su nekad videle planine prekrivene snegom, ali sad ne vide ništa.

Ti si bolestan, Telemane.

Ok.

Ti si bolestan.

Naravno.

Tata?

Da.

Kad si se uselio, na zidu nije pisalo Najdžela.

Nije?

Ne.

Misliš da sam ja to napisao?

Da.

To nije nemoguće.

Jesi li zaljubljen u nju?

Nije to tako jednostavno.

Kako?

To ima nijanse i aspekte koje četrnaestogodišnjakinja ne mora nužno da razume.

Misliš da je seksi?

Ne želim to da komentarišem.

Zašto?

Bilo bi suviše površno. Kad si mlad, svet je crno-beo, ali što si stariji, vidiš sve više boja i nijansi.

A?

Izgled je samo fasada, Hejdi. Čovek mora da pogleda iza fasade i u čoveka. Sve do same srži.

Mislim da ću se vratiti kod mame.

Ok.

Don't stop reading!

Meet me outside the Globe Theatre. July 28th. At five pm.¹⁹

Teleman nikad nije shvatio razliku između am i pm, ali može prosto da bude tamo i rano ujutro i popodne, razmišlja. Do đavola. Ne u pet ujutro. Let's say half past nine pm. And just like Shakespeare could see through people²⁰ (kul je pomenuti Šekspira), I see right through you. I know you are desperate. I know that your tv-programmes and books are cries for help. You want someone to come and rescue you.

I am him!

And I hate art.²¹ Ne.

You know that beautiful feeling of being seen and understood? Prepare to live with that feeling for the rest of your life. Maybe you can wear that pale bluegreen sweater of yours, the thin one, or whatever you want of course, but that sweater is nice, I just mention it, in case you wonder what I like. But I like everything about you, so don't worry. Here is a photograph of me, so you can recognize me. Sometimes I have been called handsome, but... so... I wonder what you think. Anyway it is how we are on the inside that matters. I will carry a basket of strawberries²² (vrlo sam zadovoljan ovim). If you want I can move to London. No problem. Since I am a dramatist (big word, but still) I can work

19 Nemoj da staješ s čitanjem!

Nađimo se ispred pozorišta Glob. 28. jula. U pet pm.

20 Na primer u pola deset pm. I kao što je Šekspir mogao da vidi kroz ljude

21 ja vidim pravo kroz tebe. Znam da si očajna. Znam da su tvoji TV programi i knjige pozivi u pomoć.

Želiš da neko dođe i spase te. Ja sam taj! I ja mrzim umetnost.

22 Znaš onaj divan osećaj da te vide i razumeju? Spremi se da živiš s tim osećajem do kraja života. Možda bi mogla da obučeš onaj svoj svetli plavozeleni džemper, onaj tanki, ili što god hoćeš, naravno, ali taj džemper je lep, samo sam ga pomenuo, za slučaj da se pitaš šta volim. Ali ja volim sve na tebi, nemoj da brineš. Evo moje fotografije, da možeš da me prepoznaš. Ponekad me nazivaju zgodnim, ali... ovaj... pitam se šta ti misliš. Uostalom, važno je kakvi smo iznutra. Ja ću nositi korpu jagoda.

from anywhere as long as there is an internet connection. Hell, I can even work without internet connection. And I think that your kids and my kids will instantly like each other. Kids are kids.²³ Hm. And I like carbonara.²⁴

Savršeno.

Zdravo, ja sam, jesam li te probudio?

Da.

Odlično. Kako se kaže poštanska marka na nemačkom?

Četiri je ujutro, Telemane.

Ok.

Je l' možemo kasnije da razgovaramo?

Ne. Kako se kaže poštanska marka?

Briefmarke.

Hvala.

Sad nešto šalješ?

Možeš da ležiš i da lupaš malo glavu oko toga. Hvala još jednom.

²³ Ja mogu da se preselim u London. Nije mi problem. Pošto sam dramski pisac (krupna reč, ali opet), mogu da radim bilo gde, samo ako postoji internet konekcija. Ma šta, mogu da radim i bez internet konekcije. I mislim da će tvoja i moja deca odmah da se zavole. Deca su deca.

²⁴ I volim karbonaru.

Zdravo?

Gde si, princezo.

Došao si da gledaš meč?

Da.

Jesi li dugo čekao?

Nisam znao kad tačno treba da igrate, ali nemam baš mnogo drugih planova... tako da je... bilo prijatno. Razmišljao sam o pozorištu.

Ne znam da li je alkohol ovde dozvoljen.

Ne znam ni ja.

Baš si se ugojio, tata.

Ma nisam.

Jesi.

Pa, za razliku od onoga što ti misliš, masnoće su nam potrebne. Posebno ako se čovek, kao ja na primer, bavi pozorištem. Mozak je jedna velika grudva masti. Ako se izgladnjuje, čovek ne može da piše drame.

Ali kad ti se mast nagomila oko struka, to je možda znak da previše jedeš?

To je samo mit. Kao što sam već rekao, moraš da naučiš da analiziraš i da ideš u dubinu. U suprotnom ćeš i dalje biti lak plen senzacionalističkog novinarstva. Moraš da vidiš iza stvari, Hejdi. Iza. I iza iza. Najdublje i najviše iza, koliko god je moguće. Voz sad kreće. Dok ti igraš tenis, ostali četrnaestogodišnjaci uče da gledaju iza stvari. Uskoro ćeš biti u ozbiljnom zaostatku. Obrećeš se sa džepom punim teniskih loptica i pitaćeš se gde je pošlo naopako.

Mama kaže da si deprimiran.

Ne sumnjam.

Jesi li?

Daleko od toga.

Jesi li siguran?

Naravno da sam siguran. Mama govori toliko čudnih stvari.

Ne smeš da je slušaš.

Ne smem?

Nikako. Trik je u tome da se praviš kao da je slušaš, ali da nikad stvarno ne obraćaš pažnju.

Ok.

To je najbolji savet koji mogu da ti dam.

Hvala.

Potrebno ti je da se otrgneš od nje, Hejdi.

Misliš?

U to nema sumnje. A da bih ti pomogao, mogu da ti ispričam o njoj nešto što ne znaš.

Ok.

Znaš da je ujutro obično prilično dugo u kupatilu?

Da.

I isto toliko pre nego što će leći uveče?

Da.

Šta misliš, šta radi unutra?

Mislila sam da se sređuje.

Naravno, ali radi i nešto drugo.

Šta to?

Gura stvari u guzicu.

Šta?

Voli da gura stvari u guzicu.

Kakve stvari?

Male stvari. Baterije, klikere, jednom je gurnula lopticu za golf.

Fuj.

Ljudi su različiti. Neko voli ovo, a neko ono. Tvoja majka gura stvari u guzicu.

To prosto moramo da prihvatimo.

Odvratno!

Šta ja znam, trebalo mi je nekoliko godina da se naviknem, ali sad više ne mislim toliko na to.

Ali to je ogavno!

Ne smeš tako brzo da je osудиš, Hejdi. Razmisli malo o tome nekoliko dana. Pusti da se slegne. I mislim da ne treba ovo njoj da pominješ. Ona će negirati, i onda ništa nismo uradili. Da, da. U svakom slučaju, sad znaš. I možeš to da držiš negde u malom mozgu.

AJDE, HEJDI! POŠALJI TU LOPTICU DO ĐAVOLA! TO!
NEODBRANJIVO! BOŽANSTVENO! SERVIRAJ ULEVO!

Maybe you could calm down a little?

Am I making too much noise, you think?

Yes.

And why do you feel that is your business?

I just think we should let our daughters play.

Do you know what I think?

No.

I think you don't like it when my daughter beats your daughter.

And I think you have gained some weight.

Yes. But I don't think she cares.

Who?

The one she is married to now was quite fat when they met.

But she still married him.

Who?

The art collector. I am not even close to being as fat as him, so I think she could marry me, too.

Have you been drinking?

Although marriage is not really what I am after.

I have no idea what you are talking about.

Is your husband fat?

I am not going to answer that.

I think he is fat.

Whatever.

I think he is huge. And you could use some fat, too. You have a nice face, but some more fat would be good. And maybe around here.

Get away from me.

Or what?

Or I call the guard.

Right. Call the nazi guard.

You're insane.²⁵

ĐAVOLSKI DOBRO, HEJDI! TO! HEJDI! HEJDI! HEJDI! HEJDI! HEJDI!

25 Možda bi mogao malo da se stišaš?

Misliš da sam previše bučan?

Da.

A zašto misliš da se to tebe tiče?

Samo mislim da treba da pustimo naše ćerke da igraju.

Znaš šta ja mislim?

Ne.

Mislim da ti se ne sviđa kad moja ćerka pobedi tvoju ćerku.

A ja mislim da si se ti ugojio.

Jesam. Ali mislim da njoj to nije bitno.

Kome?

Onaj za koga je sad udata bio je prilično debeo kad su se upoznali. Ali još je udata za njega.

Ko?

Kolekcionar umetnosti. Ja mu nisam ni prineti po debljini, tako da mislim da bi mogla da se uda i za mene.

Jesi li ti pio?

Mada ja zapravo ne tražim brak.

Nemam pojma o čemu govoriš.

Je li tvoj muž debeo?

Neću da odgovorim na to pitanje.

Mislim da je debeo.

Misli šta hoćeš.

Mislim da je ogroman. A i tebi bi koristilo malo masti. Imaš lepo lice, ali bi ti dobro došlo malo više masti ovde. I možda ovde okolo.

Beži od mene.

Ili šta?

Ili ću pozvati čuvara.

Aha. Pozovi naci čuvara.

Ti si lud.

Halo?

Šta ti to radiš, čoveče?

Šta radim?

Hejdi kaže da si bio pijan na meču.

Ograđujem se od te tvrdnje.

I rekao si da volim da guram stvari u guzicu.

Slabo te čujem, Nina.

Sve ima svoje granice.

Loša veza, pip-pip-pip-ahtung-ahtung!

Stvarno, Telemane!

E, ovo će nas koštati

Telemane!

Zdravo, ja sam.

Zdravo.

Baš je čudno zvonilo.

Je l'?

Kao da si u drugoj zemlji.

U drugoj zemlji?

Da.

A koja bi to zemlja bila?

Ne znam.

Nemačka je na neki način već druga zemlja.

Da.

Ali ti nisi u nekoj drugoj drugoj zemlji?

Nene. Ja sam u Bahnhofstrase, kao i obično. Tamo živim.

Nego, razmišljala sam da treba da se nađemo, samo ti i ja, malo da porazgovaramo.

Neće moći.

Zašto?

Zato što... radim.

Zar ne možeš da uglaviš jedan sastanak?

Ne. Toliko sam duboko u tekstu, ja sam tekst, da tako kažem, i to je sve za šta znam.

Ja dakle ne postojim?

Pa, na neki način.

Ali ja postojim, Telemane.

Dada. Ali ovde ima više slojeva. To je suština pozorišta. Slojevitost.

Approaching Paddington Station! Paddington! Platform on the right hand side!

Šta je to bilo?

Šta je šta bilo?

Pedington?

Šta Pedington?

Jesi li ti to u Londonu?

Naravno da nisam u Londonu.

U Londonu si!

Ovo će nas koštati, Nina.

Šta radiš u Londonu?

Gde u ovom gradu čovek može da kupi jagode? I gde je to prokleta Šekspirovo pozorište? Najdžela je već verovatno tamo. Ona ne sme da dopusti da joj promakne ova šansa. Scenu opraštanja obavila je sinoć. Sači, ta sisica, sigurno je počeo da plače i morala je da ga teši i mazi da zaspi. Keep the house, rekla je. Eto mu ga na. Teleman se smeje. Šta vredi bogatstvo i slava kad ode poslednji voz? Ništa. To je pozorište. Nemilosrdno. Potom je istrčala napolje u svom tankom plavom džemperu i otad uzbuđeno luta gradom. Očekivanja se gomilaju u njoj. Telo joj nekontrolisano drhti. Konvulzije. Novi početak, ko bi rekao, razmišlja ona, za mene! za malenu mene! Eno jedne piljarnice. Strawberries! Please! Here. Thanks. Tube. Presedne na stanici Bejker strit, pa onda Bond strit, Grin park, Vestminster, bože, vreme prolazi, Vaterlo i side na stanici London bridž. I silazi. Silazi! Gde je taj Glob? Tamo! Tamo! Ali gde je Najdžela? Zar nije ovde? Da li je to moguće? Teleman ide tamo-amo. Jede jagode. To znači da se svađa nastavila cele noći. Sači nije hteo da je pusti da ode. Nije uspeo da uvidi poraz. Bez nje, on je niko. I can't go on without you! You have to! Nooooo!²⁶ Čekaj malo. Da li je tuče? Da li je Sači tuče? Gospode. Sači je tuče. Teleman nema vremena za gubljenje. Trči, trči. Pogledaj kartu, pogledaj kartu, koliki grad! Excuse me, where is Eaton Square? Thanks. Vaterlo, Vestminster, preseda, onda Sent Džejms park, silazi na Viktoriji. Još trčanja. Kakve kuće. U kom broju je ona? Je l' ovde? Dingdong. Čeka. Trepće. Yes? Nigella? Over there, sir. Thanks. You're welcome.²⁷ Trčanje. Dingdong. Yes? Teli her Telemann is here! The lady is not to be disturbed, sir. Is he beating her? I beg

26 Ne mogu bez tebe! Moraš! Neeeee!

27 Da? Najdžela? Tamo, gospodine. Hvala. Nema na čemu.

your pardon? Is he beating her? Goodbye, sir. Thank you, sir.²⁸ Tras. Do đavola!
Bader je na Sačijevoj strani. Good cop bad cop. Jedan joj govori prijatne stvari
da bi propevala. Drugi je tuče. Teleman se sakrije u žbunju. Skače najviše što
može da bi video kroz prozor. Je l' ono njena kosa? Živa je! Najdžela! Hvala
bogu, živa je! Hvala dobrom bogu! Najdžela! Najdžela!

Hello, mister.

Officers, I'm glad you came. Saatchi is beating her.

Sir, will you please leave the premises?

You must arrest the jew!

Come with us, sir.

Please arrest the jew!

Sir, we are not going to ask you nicely again.²⁹

28 Da? Recite joj da je Teleman ovde! Gospođa ne želi da je uznemiravaju, gospodine. Je l' je bije? Molim?
Je l' je bije? Do viđenja, gospodine. Hvala, gospodine.

29 Dobar dan, gospodine.

Policajci, drago mi je što ste došli. Sači je bije.

Gospodine, hoćete li, molim vas, da napustite posed?

Morate da uhapsite Jevrejina!

Pođite s nama, gospodine.

Molim vas, uhapsite Jevrejina!

Gospodine, nećemo vas više moliti.

Zdravo?

Zdravo.

Hoćemo da se nađemo?

Mislila sam da radiš.

Radim, ali sad pravim malu pauzu.

Aha.

Gde želiš da se nađemo?

Ti si taj koji želi da se nađemo.

Da, ali pre neki dan si htela ti.

Pa ti sad zoveš jer misliš da želim da se nađemo.

Da.

Ali tebi to nije toliko važno?

Jeste. Nemam ništa protiv da se nađemo.

Ako ne želiš da se sastaneš sa mnom, onda nije ni važno! Nina?... Nina?

Zdravo, opet ja.

Da?

Ispalo je malo glupo maločas. Želim da se nađemo. Potrebno mi je da se nađemo.

Ok.

Mogli bismo prosto naprosto u bioskop?

Može.

Ako Hejdi može da čuva drugo dvoje, možda bismo mogli da se odvezemo do Minhena da pogledamo jedan film.

Koji film?

Video sam da se u kinoteci u Minhenu večeras prikazuje jedan mađarski film.

Ok?

Satanski tango

Čudan naslov.

Da.

Biće malo kao u stara dobra vremena. Samo ti i ja. U bioskopu.

Da.

Ovo je dobro, Nina. Što idemo iz Miksing Parta u Minhen da gledamo film. To mi se sviđa.

Ne zove se Miksing Part.

Zove se.

Možda bi mogao ti malo da voziš?

A, ne. Popio sam nekoliko piva.

Šta si radio u Londonu?

Pa nisam ja bio u Londonu.

Zar ne možeš prosto da mi kažeš istinu?

Samo sam sedeo i pisao. Dramu.

Čula sam preko telefona da si bio u vozu.

Nisi!

Telemane!

Slušao sam Sounds of London.

Sounds of London?

CD koji sam kupio u Bahnhofstrase.

Odvratno mi je što te ništa ne košta da me lažeš.

Ako ćemo da poredimo laži, mislim da to neće biti baš dobro po tebe, Nina.

Odvratno mi je.

To bih i ja mogao da kažem.

Šta?

Da mi je odvratno.

Ali meni je stvarno odvratno.

I meni.

Koliko traje ovaj film?

Sedam i po sati.

Je l' me zavatlavaš?

Ne.

Ali već sad je odvratn. Debeli, deprimirani ljudi koji se valjaju po blatu i kiši i nemam pojma šta hoće. A ona devojčica maltretira mačku.

Da. A posle će oduzeti život i mački i sebi.

Ti si već gledao ovaj film?

Aha. A kad umre, onda dolazi jedna užasno dugačka scena koja je vremenski zapravo pre scene u kojoj umire, i tu plešu i piju u jednom kafeu, dok ovaj s bradom priča o nečemu što je rekao jedan koji se zove Jeremijas.

Ti si mentalno bolestan!

Potrebno ti je da vidiš ovo, Nina.

Ne, nije mi potrebno.

Jeste. Bolje od ovog ne postoji. Ovo je pozorište. Iako je film.

Ti si bolestan, Telemane!

Dada. Ali film je upravo o tome. O tebi i meni i Baderu i svima ostalima. I o stanju. O bolesnom ljudskom stanju. I o ružnom.

Hoću kući.

U Miksing Part?

Hoću kući, Telemane. Samo hoću kući.

Ne dolazi u obzir. Znaš li koliko se retko ovaj film prikazuje? Ovo je jedinstvena šansa. Pogledaćemo još malo. Samo još sat-dva. Dva-tri.

Zdravo, ja sam.

Zdravo.

Hvala na izlasku.

Hvala tebi.

Film je bio prilično poseban.

Je l' da? Što više razmišljaš o njemu, sve je bolji, je l' da?

Pa ne znam baš. Šta radiš?

Šta misliš?

Pišeš?

Tačno. Pišem dramu. A ti?

E, mislila sam da danas krenemo kući.

Dobro.

I htela sam da kažem da...

Da?

Da ipak nisam alergična na tebe.

Nisi?

Ne.

Prošlo je?

Da.

A da li si neko vreme bila alergična na mene ili si to samo rekla?

Samo sam rekla.

Hm. Da-da. To je čak malo i uzbudljivo.

Misliš?

To te čini zagonetnom i nedostižnom.

Ok.

A to su važne pozorišne osobine, obe.

Aha.

Uzbudljivo.

Je 1' to znači da ćeš poći kući, ili?

Nisam siguran.

Mislim da treba da pođeš.

Šta je s Baderom?

On ostaje ovde. Ostavila sam ga iza sebe.

Ostavila si ga iza sebe?

Da.

Lepo.

Je 1' ideš onda kući, ili?

Možda.

Bila sam tako glupa, Telemane.

Da.

Tako neverovatno glupa.

Potpuno se slažem. I Bader je glup.

Da, glup je.

Glupi ste, oboje.

Da.

I to niste samo malo glupi.

Ne.

Mnogo ste glupi.

Da. Poljubi me.

Sačekaćemo malo s tim.

Ok.

I Miksing Part je glup.

Da.

I sledeće godine idemo na odmor u London.

Da.

Ali ja nisam glup?

Ne.

A ti si glupa?

Da.

Fino. Baš mi je prijalo što smo to precizirali.

Da.

Isad ćemo to ostaviti za sobom, Nina.

Oh, Telemane!

Ali nadam se da shvataš da ću biti primoran da pomenem Badera ako se svađamo ili ako osećam da si nerazumna ili mi ne dopuštaš da razmišljam o

pozorištu onoliko koliko mi je potrebno.

Naravno.

Takođe želim da mi bude dopušteno da ti pretim da ću pomenuti Badera ako osećam da situacija to zahteva. Naravno, ali ne zauvek.

Godinu dana?

Ok.

Ili možda malo više.

Videćemo.

Dobro. Onda možeš da dobiješ poljubac ako želiš.

Da, hvala.

Tako!

Zdravo, tata!

Zdravo, deco! Baš lepo što vas vidim, 'očemo da bežimo kući?

Da!

Šta kažete na poslednji naci sladoled?

Ura!

Hoćeš li i ti sladoled, Nina?

Rado.

Jedan onaj naci kornet?

Da, hvala.

Je l' deca spavaju?

Da.

Gde smo?

Približavamo se Hamburgu.

Zar nije on spaljen do temelja?

Izgradili su ga ponovo.

Au.

Šta si mislio da uradiš s viškom kilograma?

Ništa.

Ništa?

Ništa.

Čitala sam da je onaj, kako se beše zove, Najdželin muž?

Sači.

Da je smršao 25 kila.

Ok.

Tako što je samo jeo jaja. Tri za doručak, tri za ručak i tri za večeru. Mesecima.

Budala.

Izgleda da se sad mnogo bolje oseća.

Sigurno.

To je možda nešto za tebe?

Nema šanse. Naprotiv, ja sam mislio da jedem i jedem, da pustim sve uzde i da postanem krmeći debeo.

Mislim da ne treba to da uradiš.

Savršeno mi je jasno da ti to misliš.

Nemoj to da uradiš, Telemane.

Nećeš moći da me prepoznaš.

Aha.

Debeli ljudi su pozorište.

Aha.

Debljina je pozorište.

Ok.

Telemane?

Da.

Misliš da smo nešto naučili?

Misliš od Miksing Parta?

Da

Ne.

Ništa?

Ne.

To je tako tužno.

Nije to tužno.

Ja mislim da jeste.

Mrzim ljude koji uče na svojim greškama.

Sad se praviš važan.

I ljude koji sve moguće shvataju i uviđaju i spoznaju. Takvi smo kakvi smo i gotovo. Zbog toga postoji pozorište.

Zbog toga?

Da.

Ti si pozorište, Nina.

Je l'?

Da.

A ti?

I ja sam pozorište.

A Bader?

Bader je pozorište više od tebe i mene zajedno.

Aha.

Kad dođem kući, opisaću sve ovo i ceo odmor ću da prijavim kao odbitak za porez.

Je l'?

Nego šta. I od dela tog novca ću da ti kupim jedan tanki svetloplavi džemper.

Kakav ima Najdžela?

Da. I možda korpu jagoda.

Gde smo sad?

Približavamo se Kilu.

Zar nije on uništen?

Podigli su ga ponovo.

I njega?

Da.

Zanemio sam od divljenja.

Hvala ti za putovanje.

Hvala tebi.

Sve u svemu, bilo je prilično fino, je l' da?

Pa.

Planine... i...

A, da.

Ali, znaš šta?

Ne znam.

Nije bilo baš nešto spavati s Baderom.

Nije?

Ne.

Drago mi je što to čujem.

Uopšte nije bilo nešto.

Odlično.

Ali sam se pravila da jeste.

Je l'?

Da.

To, Nina! To je pozorište! To je za mene pozorište! Mamicu mu! Eto mu ga na.

Matora svinja.

Da.

Je l' da da je dobio svoje?

Jeste.

Jebote, Nina! To je za mene pozorište.

Beleška o autoru

Erlend Lu je rođen 1969. godine u Norveškoj. Prasio je kratke filmove i muzičke spotove, radio u pozorištu, na psihijatrijskoj klinici, kao književni kritičar, učitelj i prevodilac poezije.

Objavio je romane: *Prohujalo sa ženom* (1993), *Naivan. Super.* (1996), *L* (1999), *Činjenice o Finskoj* (2001), *Dopler* (2004), *Volvo kamioni* (2005), *Mulej* (2007), *Mirni dani u Miksing Partu* (2009), kao i četiri knjige za decu koje je ilustrovao Kim Hiorti. Po njegovom scenariju 2000. godine snimljen je film *Detektor*.

Za kratko vreme postao je kulturni norveški pisac, a knjige su mu prevedene na više od 20 svetskih jezika.

Dobitnik je više nagrada, među kojima su najvažnije:

Nagrada Ministarstva kulture Norveške za dečju slikovnicu *Veliki crveni pas*, 1996. godine;

Nagrada kritike za dečji roman *Kurte quo vadiš?*, 1998;

Nagrada knjižara za roman *L*, 1999.

U Strazburu je 2006. godine dobio Evropsku nagradu mladih čitalaca (Prix europeen des jeunes lecteurs) za roman *Naivan. Super.*